

Okan Yavuz

- şiirler -

Yayın Tarihi:

23.03.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

...Anlatılamaz bir pazardı!

Anlatılamaz bir pazardı!
Anlamadığım, anlatamadığım bir şeydir
Pazar günlerinin neden? bu kadar sıkıntılı olduğudur.
Evet, bugün pazar, Ağustos 2008, sıkıcı ve de sıkıntılı.
Akşamdan kalan duygular, bu bedende böyle ağır durunca!
İşte bu pazar günü de ağırlaşıyor böyle.
..Her şeyi bir çuvala koyup, ağzını sımsıkı kapatamamanın
Verdiği sıkıntıyı anlatmanın bir yolu olsa,
Ben bulamadım da! !
Her şey kendine ağır geliyor, her şey bir şeyleri atma çabasında.
Yorgun bu beden, ruh yorgun, anlatamaz dil yorgun.
Geçti ömür, ne bahar kaldı ne hazan!
Kışı bari yatmadan geçirelim dedi bir arkadaş, ona bugün pazar,
Neden? Yatmadın diye sorduğum da
Elbette ki çok haklıydı! !
Bahar hazan oldu, yazların başı dumanlı yağmurla karışık olunca!
Sonbahar kayınca aradan, kış ayları yakınlarla gelince de...
O zaman insan bir şeylerin farkına varıyor ancak.
Günü gecedden ne kadar çalarsam, o kadar kardır hesabını yaparken.
Bundan sonrası yaşadıklarım benimdir diyerek.
Her noktaya basmak, her virgöl de tam nefes almaya çalışmak gibi.
...Bir sessizliktir almış başını gider bilinmezlerle doğru,
Havadaki nem kurşun olmuş, insanı canından bezdirse de!
Bunu kendine tutmak istiyor, inadına değil mi?
Her şeyi yaşayıp ta, anlatamamak gibi bir şey.
Yokluğu anlatılamaz, varlığına dayanılmaz,
hareketlerine tahammül edilemez bir noktadadır yaşam.! ! .
Her şey akşamdan kalma, vuslata ermiş, vurgun yemiş,
Gibi geldi dayandı kapağa kış, neden?
Neden bunları bu pazar hissettim, oysaki sıradan bir pazardı işte.
Yok yok, bu pazar çok sıkıcı ve de suratsız, hem de yorgun.
Geçerken bana da uğramış, bulaştırdı bana da ne varsa.
Zaten ağır olan bu bedeni iyice ağırlaştırdı, kıpırdayamıyorum.
Bugün pazar, başımda duman, gözümde sen.
Suyumun rengi yok, çayımın tadı kaçmış!
Almadığım mormenekşelerin yeri boş kalınca da! ! !
işte böyle bir pazar oldu! !

.....G.Yavuz..2008 Ağustos

Okan Yavuz

.Aşk sevmekse, sevmek nedir?

AŞK SEVMEKSE SEVMEK NEDİR.

Okadar soğuk,okadar donuk bir yapıda görünüyorsun ki sen.
Mutlaka öyle değilsindir ama, ilk izlenimim bu şekilde benim.
Belki bu yolladıklarını sen yazmıyorsundur, okuyup bana gönderdiğine göre,
bu duygulara sahip biri olmalısın.
Bu kadar duygusal
Bu kadar sevgiyi, o soğuk bedeninde sımsıcak nasıl barındırıyorsun?
Ben en çokta buna şaşıyorum işte.
Tek kelimesini atlamadan okuyorum yolladığın her mektubun satırlarını
Yada her yazıyı, yada her hangi bir şiiri.
Bazılarını değerlendirecek söz bulamıyorum, sadece geçişirsem de okumaktan çok
büyük bir keyif aldığımı bilmelisin bir tanem.
Umarım aşkın olurum da bütün bunları her gün duyarım senden
Ya da yazıyla değilde, direk okusun bana kendi sesinle
söylüyorsundur belki kendince ama ben bizzat senden duymak isterim bütün bu
güzellikleri.
Kim bilir nasıl mutlu olurum, bu mutluluğu kendi gözlerinle de görmek istemez misin
peki?
.çok güzel duygular yaşıyorsun bana, ah arada bir de konuşabilsek, ne iyi olurdu
değil mi? Gündüz ÇEPNİ.. :))))))

Okan Yavuz

Acıttı Beni

Acıttı beni elveda deyiş
Asi nehri gibi çağlaması çoşturmuştu beni.
Acıttı beni usul usul gidiş
Bal tatlısı yüreğine inmeden.
Yürüyüş yapmadan,
Geçmişe uzanamadan,yaslanamadan,
Kanatlanamadan yücelerine,gidiş acıttı beni.
Yağmur yağdı üzerime,ıslanmak hiç zevkli değildi.
Hayaller vardı,ıslanmak inadına ıslanmak için
Yağmuru hiç sevmedim bugün.
Bir kez daha ondan nefret ettim.
Yağmura baktım usul usul gizliden!
Sararmış yapraklara yağıyordu,artık önemi yoktu.
Yaz ne çabukta geçmişti,baharı hatırlamıyorum.
Yazı da unutacağım,
Sonbaharın o serin yüzünü hep aklımda tutacağım,
İstesem de unutamamki.
Gençliğime kızdım.Aradım köşe bucak,saklandı benden.
Korktum,ürktüm,irkildim rüzgarından.
Cesaretimi toplayamadım korktum işte.
Zaten korkmadığım an mı var ki?
Zararlı,zarar veriyor bana bu düşünceler.
Kuşların ötüşü bile anlamsız.
Kanatlarına imrenirdim,belki uçamıyordum ama
Ayaklarım yerden kesilmişti.
Rüzgarı arkama,
Gözlerimi ufka,
Yüreğimi ona kaptırmıştım az kalsın.
Yoksa,yoksa? Bu yolun sonu felaket olurdu.
Bir şeyler parılıyordu gözlerimde saman yolu gibi
Söndü,kızıl bulutlar geldi
Karartma geceleri gibi,coşkusu heyecanı avuclarımda
Yakalamak an be andı.
Elveda! Elveda deyişin acıttı beni.
Acıttı beni eLveda deyiş,gençliği ise...

Okan Yavuz

Adını sen koy

Adını sen koy

Diyelim ki bir gün
aniden bastıran yağmura tutuldum
yağmur sonrası güneşin çıkışını seyrederken
Ve hemen arkasından gökkuşağının,
koş bana, koş bana deyişi
Gökkuşağını kovalarken
ayağım takılıp düştüğümde ise
Sen mi olacaksın yanı başımda?
Hadi söyle.
dizlerime batan çimen parçalarını temizlerken,
Bir yandan da salya sümük akıyorsa gözyaşlarım
Bir mendil gerekiyorsa silmek için,
yırtar mısın gömleğini
Saç baş darmadağın,
ellerim çamur içinde,
Uzatsam sana tutar mısın ellerimi?
Ben hiç yağmur sevmem,
hele de yağmurda ıslanmayı,
Nefret ederim
Ama seni bulabilmek için
değil yağmurda ıslanmak,
Dereye düşer baştan aşağı ıslanır,
sırılsıklam olurum
Yeter ki sen sarıl bana, beni yakala.
Bunun adı ne bilmiyorum,
istersen adını sen koy,
olmaz mı?
G. ç.

Okan Yavuz

Ah istanbul

Ah İstanbul ah, miğdesi doymaz canavar gibisin
Ah İstanbul ah, dayanılmaz kadın gibisin
Ne onunla ne de onsuz.
Kaçmak istedikçe yapışıyor derinleşiyorsun sen.
Seni nağmussuz İstanbul seni
Bir kendimi bir de seni tanıyamadım İstanbul.
Geçitlerin yüksek değil, aşılabilir de değil be istanbul.
Bıkmadan usanmadan, hatta utanmadan
Koşturuyorsun insanları, ha yakaladım ha yakalayacağım diyerek
İnsanların ömrünü yiyorsun hain istanbul.
O..... kadınlar gibi, işveli ve de cilvelisin sen İstanbul.
Bir kendimi bir de seni tanıyamadım ey İstanbul
Gözlerimi kör, gönlümü nankör ettin
Özlemime özlem, hasretime hasret kattın sen istanbul.
Sana kızmak hadime mi?
Saçlarından da sürükleyememki.
Sen yalancısın İstanbul, bir o kadar da insafsız.
Senden nefret edemiyorum, tapıyorumda diyemem.
Sen bana yar olmadın ey İstanbul.
Ellerimle boğmak isterdim seni
Dua et ki katil ruhlu biri değilim.
Gene de kızamam sana ey İstanbul.
Umurunda değilim, dimi? İstanbul!
Benim farkımda bile değilsin sen
Seni hain İstanbul.
"Dayanılmaz bir cazibem var, ne benimle, ne de bensiz
Böyle yaşamaya devam et" diyorsun demi?
Peki öyle olsun, seni şerefsiz İstanbul.
Bugünümü de senle paylaştım ya, senin dediğin olsun.
Her koşulda kendinden söz ettiriyorsun ya,
Bükemedim elini ver öpeyim İstanbul.
Sen böylesin pes etmek nedir bilmiyorsun, dimi?
Uzat yanaklarından öpeyim
Korkma ısırmam, buna gücüm yetmez inan İstanbul.

Okan YAVUZ

12.12.2006

*

Okan Yavuz

Aldırma gönlüm

Aldırma sen gönlüm,aldırma bana
Yeni bir gün, yeni umutlar demek
İstersen dinleme,tıka kulaklarını.
Duyma sesimi.
Yarınlar meçhul, yarınlar karanlık.
Yok sayabilirsin de beni.
Vurdum duymaz ol biraz.
Öyle hemen sarılma düşlere,umutlara
Sakin ol biraz, dur bir dinle bakalım.
Gölgesinde kalmadık henüz karanlığın.
Kapanmadı henüz bu perde.
Bitmedi daha senaryosu,
Oyuncular ayakta,kapanmadı,inmedi perdesi,
Işıkları sönmedi bu sahnenin.
Henüz alkış tutacak seyirci yok ama olsun,
Haberleri yokta ondan.
Henüz kopmadı kıyamet.
Sen yine de aldırma bana,dinleme beni,
Duyma sesimi istersen.
Kapanmadı perdeler,oyuncular sahnede,
Parlıyor ışıklar ara ara
Oyuncular ayakta,
Sanal alemin sanal oyuncular
Alkış yok seyirci de...
Esen rüzgarla savrulurken yok saydım duygularımı,
Kaptırmışım kendimi akıntıya.
Zaman kaç kere önümden geçti, farketmedim.
Durup bir dinlenmedim,yol uzun son sürat.
Hıçkırıklar içinde, çığlıklar uzakta değil.
yine de aldırma bana,duyma sesimi
Yok say istersen beni.
Duyguların ne önemi var ki?
Ben sevsem de olur,sevmesem de..
Sen bana aldırma gönlüm,var git işine.
Bakma arkana bile,hızlan!
Henüz bitmedi,kapanmadı bu perde.
Yarına daha çok var.
Yeni bir gün,yeni umutlar demek.
Yeni düşler, yeni hayaller kurmak demek.
Sen gel beni dinle gönlüm
Gel beni dinle, gitme bi yere!

Sen

Okan Yavuz

Anlatacak Ne Çok Şey Var..

Geceler tane -tane dökülüp,
Akarken karanlık ağır aksak,
Rüyalar iplik -iplik olurken zamana,
Bir dün daha ölüyor
Yarına umutlar bırakarak...

Gelin gibi ağlamaklı
Ana sıcaklığı gibi sonsuz,
Sevda kucaklığı gibi
Kusursuz değil elbet...

Anlatacak ne çok şey var
Ah şu düğümler olmasa...
Yaşamak isteyipte
Yaşayamadıklarımız gibi

Okan Yavuz

Anlayabilseydin eğer

Anlayabilseydin eğer

Çok şaşırđım inan ki, bilseydim eğer
Her şey de daha farklı olurđum.
Ben baharın ilk çiçeğiyim
Gündüzleri kışın ortasında canlanırım
Geceleri bahar gelmiş gibi filizlenirim,
Bunu anlayabilir misin sen...
Evet, bahara kaldı benim sevdam
sonbaharda döküldü yaprakları yüreğimin
Kışa soğuk girdim bu yüzden,
Üşüyorum,
Namluda som kalan kurşun gibi değilim
Baharı bekliyorum ben, baharı
Belki çiçek açarım yeniden..
Şimdi sen tutuşmuş bir çıra gibisin
.için- içim yanıyorsun bence,
Sözlerin sende saklı kalsın gene de
Belki baharda yazarsın öksüzlüğü
.bil ki hayat her bahar seni dinleyecek
Seni açacak beyaz gelincikler
zaman kısık sesle fısıldasa da..
Güzel bir söz yankılanacaktır kulaklarda
Ne dememi bekliyorsun bilemem ama
bu gün sözler kısıtlı bende..
Sen sevdanın gülüşün yine de..
.Gözleri olupta görmeyen gözlere..

Okan Yavuz

Anlıyor musun?

Ağlayan yreğimin sesini duyuyor musun?
Gzyaşıyla ıslanan kirpiklerimin,
Bir inilti, bir uğultu duyuyor musun.
Ağırlaşan gzkapaklarımın
uğultusudur duyduğun o ses.
Hiçkırıklarım fırtına,
Yutkunmam kasırğa gibidir,bilir misin?
Nefesimde, içimde sen,
Son cigarayı iğer gibi iğiyorum seni.
Yatağımda yorganımdın,
Başıımı koyduğum yastık gibi.
Kopuşta yakalayamadığım bir glgesin şimdi,
Susadım sana,
Kana kana içtiğim bir taş su oldun ağzımda.
Ağladığımda dşmesine İzin vermediğim
gzyaşımsın şimdi, anlıyormusun?

Okan Yavuz

Aşk

Oturabileceğin
Bir ağaç gölgesi gibidir.
Aşk
On kere de,
Yüz kerede dönsen etrafında,
nefes nefese kalsan da,
Nabzının durmasını
kalbinin yerinden çıkmasını
Göze alacak kadar.

Onursuzca yaşamadığın sürece
Ellerinin uzandığı yere kadar dokunmak
Gözlerini kapatıp,
Nefesini hissetmek
Yaşamak o anı.
Uzaklaşmak yetmiyor,
Kaçmaksa çare değil.
İtmek için güç gerekir
Duvar gibi oturmuşsa yüreğine.
İşte o gün yok edendir aşk.
Sararmaktır sonbahar gibi
Ağır ağır.
Adım adım yere düşen bir yaprak misali,
Gölgesinde serinlemektir aşk.

Okan Yavuz

Okan Yavuz

Aşk Bu Kızım

Aşk bu kızım,
Aynada dudak boyamaya,
Sokakta sek sek oynamaya benzemez.
Altında son model arabası,
Cebinde oynaşmaya parasımı yok?
Farketmez.
Huyu kurusun,
Lüksü hiç mi hiç sevmez!

Okan Yavuz

Aydınlığa bak arkadaşım

Aydınlığa bak arkadaşım

Evet güzel arkadaşım sana bu satırları yazarken,
Bir yandan da Denizin mavisinin ötesinde ki
Öteki yüzünü, o hırçınlığını seyrediyorum pencereden.
O kadar ürkütücü ve de bir anda anlamsızlaşınca her şey
Amansız çırpınışların, anlamı olmaya başlayan tek şeyin hayat olduğunu anlıyorum
Sonra güneş yoksa denizin o karanlığının hiçbir işe yaramadığını da fark ediyorum bir
yandan da
O deli dalgaların, kıyı çarpıpta her seferinde sönüşünü gördüğümde diyorum ki, hayat
da böyle bir şey olsa gerek. Yenilmezlik yok işte, bizler neyin hesabını yapıyoruz böyle?
Hayat belki biraz daha alıngan daha bir çekingen belki de kıyıya çarptığımız
dönemlerdir,
Kim bilir.
Neyi paylaşamıyor, neyi kabullenemiyoruz arkadaşım. Açtık yüreğimizi bir birimize
doludizgin, bu yarış güzel, bu yarış masum, bu yarışta kin yok, kavga yok, kan yok.
Sadece biraz güven, sonsuz sevgi, ödül ise hepimizin
Hayat bir fırtına haklısın, bazen hırçın dalgalı, bazen sakin, bazen sadece kulaç atmak
için.Yani herkesin hayatında birdeniz vardır bunu biliyorum..
Yani anlatmak istediğim şey ise, hayatımda karanlıklar istemiyor, aydınlığa bakmaya
çalışıyorum o kadar
...Gündüz Yavuz...

Okan Yavuz

Ayrılık:

Ayrılık

Ayrılıklar acıdır, sen bunu bilemezsin.
Bir kırmızı gülün dikenini batarken eline,
Nefesin kesilir canın yanar ya, işte onun gibidir ayrılık.
Acıtır, yaralar seni ta derinden
Kan damlar yüreğinden, sel olup akar gider bir yerlerden.
Kimse göremez, hissedemez senin çektiğin acıyı..
Öksüz kalmışsın gibi olursun, bir de küser sana bedenini.
Sen ise kaçıp saklanmak istersin de,
Saklanacak yer bulamazsın koca evrende
Ağızına dolan acı, içtiğin suya karışır,
her yudum alışında yanar dilin, konuşamazsın.
Çektiğin acı yüzüne yansısı da, sen bunu kimselere anlatamazsın
Alay konusu olurum korkusundan..
Bir bıçak alıpta vursaydı yüreğindeki yaralara,
Akıtsaydı biriken cerahatleri
kesseydi ufak- ufak, inanın O kadar acı duymazsın,
ayrılırken çektiğin acı kadar.
İnsanın, ayrılırken çektiği acıdan daha öte bir şey olmaz diye düşünürsün.
Ayrılıklar acıdır güzelim, bunu yaşamadan anlayamazsın..

Ökan Yavuz

Okan Yavuz

Babacım

Bu sabah birden bire coştu yüreğimden
yirmidört yılın acısı.
İçimden babaaaa..diye haykırmak geldi.
Çocuk oldum gün boyunca,
Çocuklarıma özendim,kimbilir.
Hiç oturmuşmuydum dizlerinde.
Çocuksu duygularla para istemişmiydim
şeker için.
Ayağımda papucumu,
Sırtıma hıkamı babam aldı,demişmiydim.
Çok az şey hatırlıyorum senin için babam!
Bir tas sütün içerisine,bir parça mısır ekmeğini
doğrayıp yiyişini.
Ve beklerdim son iki kaşığın,senin elinden
benim ağzıma gelişini.
Asıl unutamadığım:
Kolumun kanadımdın kırıldığı o gündü.
Hani çayırın evini son birkez şereflendirdiğin,
Hani evden bir ayrılıp bir daha geri dnmeyişin.
Ksmştm sana o zamanlar babam!
Bana otuz yaşlarında baba olmadığın için,
Bir kaç yıllık babamken hep hasta olduğun için,
Benimle yerlerde yuvarlanıp oynayamadığın için.
En çokta anamı ağlattığın için.
Seni çok aradım çayırlarda,bayırlarda...
Sana gizlice ağıtlarım kulaklarımda çınlıyor bu gün bile.
Çocuk yaşta olgunluğu yaşadım.
Çocukluğumla kıskandım bütün babaları bilesin.
İçime atmayı öğrendim duyguları senelerce.
Biliyormusun babam?
En sevdiğim arkadaşlarımdın babaları
lsn diye dualar ederdim o yıllarda gizlice.
Yokluğun işkence yaşattı,
Büyüdükçe anlamaya başladım.
Artık ocukluk yok,
Seneler geçti hayatımdan
Salarımda akla dolu,
İki ocuk anasıyım Şimdi.
Ama bu günlerde yeniden kabardı yüreğim.
Burnumda ttyorsun babam,
Ne olursun birıkta gel gecelerime,
Sev,okşa yerlerde yuvarlan benimle.
Neredeyse hiç syleyemediğim babam sözünü
Boynuna sarılarak kulağına defalarca hakırayım,
Sancımı dindireyim babam!

Konuk Şair
Emine ÇEPNİ

Okan Yavuz

Bana kendini anlat.

Bana kendini anlat deme ne olur:
Anlatamam ki!
Anlatsamda anlayamazsın ki!
Deniz varya, bazen sesiz.
Bazende köpürür,
O benim işte.
Öfke kadar sakın
Sakin kadar öfkeli,
Şiir bi yürek hoplaması
Bir ruh heyecanı
Ve iki damla gözyaşı.
Aslında , gözyaşları da
Kelimelere baş kaldırmış
Şaf şiir olmaktır.
İnsanlar bazen, kırmızı
bir gülün peşinden koşarken,
Ayaklarının altında ezilen
Kır çiçeklerinin
Farkına bile varmazlar!
Bana kendini anlat deme
Ne olur!

Okan Yavuz

Bekleme

Bekleme

havaya bakıyorum...
çocuklar gibi şen mavi bulutlara...
bütün hüznlerime ve karamsarlığıma inat geçen zamana,
lanetli oluşuma rağmen geçen zamana
yalnızlığıma unutulmuşluğuma inat geçen zamana
tebessüm ediyorum sessizce...
nerede hata yağdığımı değil
nasıl kaybettiğimi düşünüyorum kalbimi
ve içimde ölen sevgine inat
tebessüm ediyorum...
dört bir yana dağıtıyorum kederlerimi
içimdeki pislikleri etrafa yayıyorum
bırakıyorum kendi hallerine gitsinler,
boğulsunlar ve kaybolsunlar karanlıkların içinde diye
bütün geçmişimi atıyorum içine girdabın
ve tebessüm ediyorum...
saklandığım mağaramdan dışarı çıkıyorum ilk defa
belki merak eden olmuştur diye etrafa bakıyorum
kısık gözlerle güneşi selamlıyorum
hissediyorum ışığın içime girişini
ölmediğimi anlıyorum
hala sevebileceğimi
hayata tutunabileceğimi anlıyorum
hissediyorum...
ve bekliyorum...

Okan yavuz

8/aralık.

Okan Yavuz

Ben aşkımı Arıyorum Ey Dostlar

Daha olgunlaşmamışsiken,
baharında yaşıyoriken,
Turfanda mevsimsiz aranan
meyve tadındaiken,
Bitmeyen vazifeler,
Reddettiğim sorumluluklar variken,
Ama.....Ama....
Ben aşkımı arıyorum ey dostlar.
Yaşamaziken,
Henüz ilkeylarda acısından
ayrılmaziken.
Yılları hayal edip,
Uykusuz geçen geceleri
hesaba katmaziken.
Tadını dudağımdan,
Adını lugatımdan çıkartmaziken...
Ben aşkımı arıyorum adostlar.

Henüz

EMİNE ÇEPNİ

Okan Yavuz

Ben böyleyim...

Senin yaşadığın yerlerde, bir gökyüzü yok mu?
Hücrede misin, yoksa hapishanede mi?
Sen yağmuru da bilmiyorsundur o zaman •
Sen kar nedir bilir misin?
Sen hiç üşüdün mü?
Sana hiç rüzgâr esti mi?
Sana sevmeyi anlatmadı mı kimse?
Sen güneşi bilir misin?
Ya yıldızları?
Ya saman yolunu?
Sen ••sen aşk nedir bilmiyor musun şimdi:?
Söylesene bana, sen yaşıyor musun?
Benim yaşadığım yer hücre değil elbette
Ben kendimi kapattığım o hücrede kilitlediğim yüreğime,
Güneş ya da ay doğmuyor artık.
Yağmurları sevmiyorum, neden diye sorma bana
Belki de beni bana anlattığı içindir, kim bilir.
Rüzgârlarım hiç bitmiyor ki
Her yönden, sağlı sollu esiyorlar üzerime.
Fırtına ya dönüşen yelin keyfini süremiyorum.
Hayatım karanlıkta değil üstelik.
Şehrin tam göbeğindeyim ama ne çıkar
Şöndürmüşüm ışıkları bir kere.
İşte senin gibi arkadaşlar var ya etrafımda
Onlarla aydınlanıyorum, yetiyor bana
Gündüz Çepni..04 /09 /2012 Salı..

Okan Yavuz

Ben Sana Ölüüm Demiştim

Ben sana ölüüm demiştim bitanem.
Birgün dağların tepeme yıkılmasından,
Azgın suların darmadağan etmesinden,
Hep korkakça hissedip,
Hep korkakça düşünürken...
Ve olmayana gizlice ağlarken...
Ruhumu sana teslim etmeyi seçmiştim..
Olmadı...
Savunmasız bırakıp gittin..
Boyuna posuna kurban olduğum..
Aşkına doyamadığım...
Yokluğunu hiçbirşeyle avutamadığım...
Bilesin beklemem buralarda süresiz..
Nefes almam..
Gülüşüm manasız,
Konuşmamda, öyle olur olmaz anlamsız...
Sana adapte oldum,
Birde koyverdiklerine...
Kim demiş kadından asker olmaz!
İşte askerlik bu,vazife başında...
Ama çok zor, amanda aman!
Teskerem ise, sana geldiğim an..
Ben sana ölüüm demiştim!

Emine ÇEPNİ

Misafir Şair

Okan Yavuz

Benim Düşüm

Dağın yamacın da bir parçacık kar.
Yeşilin üstünde beyaz,
Hani yakışmıyor da değil.
Tıpkı karanlıktan doğan bir yıldız
hani yalnızlıkta eşlik eden bir yar.

Okan Yavuz

Benim sevdam sende saklı sevdiğim

Benim sevdam sende saklı sevdiğim

Bir deniz bir de sahil, gök kubbe gene yerinde..
Sis görüşüme sınır çizse de, biliyorum ki orada bir kıyı var.
Bir gemi geçiyor biraz uzaktan.
Bir duman tütmekte bacası,
Ya zevki derya sefasındandır bu gidişin
Yada içinde yangındır bu iç çekişi
Benim sevdam sende saklı sevdiğim
Kördüğüm olmuş aşklar, cehennem sıcağı bir dünya
Yoksulun bitmeyen ekmek kavgasında
Benim sevdam sen de saklı sevdiğim.
Ufukta bir ışık var, kara da yakın olmalı
Sallanır durur gölgem kapında, gör beni artık
Deniz sahil arasında batık bir gemiyim ara yerde.
Benim sevdam sende saklı sevdiğim
Gel de bul beni, eğer bulabilirsen..
Gündüz Yavuz..28 / 3 / 2011-04-06 Pazartesi..

'''

Okan Yavuz

Bir bakıştı sadece

Bir bakıştı sadece

...

..Uzun bir yol gibi bakışların, saçların güneşe gölge
Kaşların yaylanmış, kirpiklerin ise fırlatılmayı bekleyen ok gibi.
Gergin duruyorsun, endişelisin de, birileri seni kovalıyor muştı
Gitmeye hazırsın

..Akşamın serinliğine kalmadan, güneşin gidişi gibi kaçmak istiyorsun
Bir söz vermişsin, şimdi o sözünde durmanı isteyenden kaçır gibisin
Ağır bakışların var senin, çok ağır, Yırtıyor takılı kalan her yeri
Birilerinin seni anlamasını bekliyorsun, bunun imkânsız olduğunu bile -bile
Sen gene de bir umut diyorsun

..Her şey serili yollarda.Hepimiz bir şeylerin üzerinden atlayarak gidiyoruz
Ya farkında değiliz, ya da farkında olmak istemiyoruz. Sende bu sorumluluğu
Üzerinde taşımaktan korkuyor, kurtulmalıyım istiyorsun.
Dağılmış duyguların, her biri bir yanda, nefesin sanki kayalıklardan düşüyor
Bir ceylanın dereden su içişine benziyor duruşun, ürkek vede korkuyorsun.
Rüzgârın esintisine kapılmış, oradan oraya savrulmuşsun da
Tutunacak bir dal, kaçacak bir yer arıyormuşsun şimdi

..Her sözün bir şarkı sanki, ama kulağa hoş gelenlerinden
Her yerde seni söylüyorlar, herkes seni dinliyor muş, endişesi içerisinde
Rahatsız oluyorsun bu durumdan, öyle anlıyorum ben..

.Bu durumda öyleyse yapman gereken tek şey var, Yüreğinin sesini dinlemek
Sonrada o sesi alıp, çok uzaklara gitmek, belki o zaman rahat olursun..
Gündüz Çepni.

//////

Okan Yavuz

Bir garip yalnızlıktı bu.

Sarıldım yalnızlığıma
Koyun koyuna yatıyoruz artık.
Karanlıktaki gölgeler kadar karanlık
Sönen bir yıldız kadar belirsizim.
Her yer zifiri karanlık.
Beni bırakıp nereye gitti uykularım?
Duygularıma zincir
Düşlerime kelepçe vurarak
Mahkum olmuş bedenim
Esir düştüm kendime...
Gözlerim korkak bakıyor
Ağlamaya bile cesaretim yok.
Bir korkak özgürlüktü bu..
Bir de özgür sanırdım kendimi..
Yüreğimin dört bir yanına çiviler çakıp
Asmışlar sanki
Canım yanıyor her kıpırdadığımda..
Kelimeler dilime yapıştı
Dudaklarım kıpırdamıyor bile.
Hiç bu kadar ağlamaya yakın olmamıştım.
Utandım da kendimden,
Biliyormusun?
Kır zincirleri
Çöz halkaları,at hepsini yerlere
Ah keşke,bu kadar kolay olsaydı..!

Okan Yavuz

Bir istanbul sabahı.

Bir istanbul sabahı
Soğuk bir istanbul sabahı bugün
Soğuk, yağmurlu ve de ıslak.
Sermiş dört bir yana eteklerini
Çizmelerinin altı delinmiş gibi
Baştığı yerden su fişkırıyor, foşur foşur
Yağmurun çıkardığı ses ağıt gibi
İçimi acıtıyor, hüzünleniyorum.
İstanbul bugün soğuk vede ıslak
Serin esiyor rüzgar sessizce.
üşümeye müsahit
Çıplak korumasız, çaresiz bir durum.
Ütanmış gibi bakıyor gözleri
Akan gözyaşlarını yağmurla saklamak ister gibi.
İstanbul bugün soğuk vede ıslak.
Uykuya yatmak istermiş gibi.
Okan yavuz

Okan Yavuz

Bir kadının işi onu yansıtmıyorsa!

Bu sabah masamın yanımdan bir bayan geçti, uzun sayılabilecek bir boy zayıf, gayet düzgün bir fiziği vardı.İlerledi kaffenin içerisine doğru.İler de, en başta oturan genç kulaklığını çıkararak, yerinden kalktı ve usul usul bu tarafa, kadına doğru yöneldi.. Bu genç her gün gelir buraya, iri yapılı okumayı sevmeyen ama, ille de okuyacaksın diye direten, gayet varlıklı bir ailenin ikinci oğluydu..Dershaneye gitmeyip, o zamanı burada geçirmeye çalışan 17 yaşında bir lise öğrencisi.Erzurumlu olduğunu iki gün önce yaptığımız bir sohbette öğrenmiştim.Oldukça kuvvetli adeta öküzü bayırda tutacak kadar gücü olan bir gençti. Okumayı sevmediğinden, kendine göre planlar yapıyor, babasının bir dükkanını kiradan alıp, kendisinin işleteceğini anlatmıştı bana. Babasının burada olmadığını, halasının kanser hastası olduğunu ve babasının bu nedenden dolayı halasını ziyaretine gittiğini anlatmıştı, oldukça rahat ve de gülümseyerek. Babamın olmaması, cebimde de harçlığımın olmaması anlamına geldiğini de söylüyordu.

Annesinin de kendi güzellik salonu vardı ama, hastalanınca devretmiş, yanında eski çalışanlardan birine.Annemde kanser hastası dedi, ama atlattı şimdi, mide kanseri teşhisi konmuştu, midesinin çoğunu aldılar, ama mide büyüyor zamanla, diye de eklemişti telaşlı telaşlı bu genç..

Erken teşhis değil mi? Diye sorunca da!

Genç, evet dedi üzgün bir bakışla,.ama annem artık yendi o hastalığı.Halamı bilmiyorum diyerek bitirmişti konuşmasını.Bende o an annesini hayalimde canlandırmaya çalıştım, çünkü Erzurumluydu, az çok Erzurumluları tanıyordum. Genç de çok iyi giyimli değil, öyle cebindeki harçlıkta iyi değildi. Babasını da bir sefer görmüştüm gene bu kaffede, oğlunu almaya geldiğinde. Ama babasına dik cevaplar vermişti o zaman., hatta salak bile demişti, ben duymuştum ama babası duymamıştı.Ne diyorsun? Diye de tepki vermiştim. Genç, sanki çok umurundayım da şimdi boş kaldı beni arıyor, diye karşılık vermişti benim tepkime.

Bu olay, yaklaşık iki yıl önce olmuştu

Bu Pazar, gene her zamanki gibi sıkıntılı diye düşünüyordum. Yağmur bir yandan, soğuk öte yandan.İşler durgun, arada sayfaları tarıyorken, tam bu sırada yanımdan geçen o gölgeyi gördüm.

Başımı kaldırdım, öylece bakıyordum o ikiliye. Kadında ses yoktu, gençte de tabi ki.Yanıma geldiler, oğlan cebinden çıkardığı 20 YTL masamın üzerine bıraktı hesabı almam için.Baktım hesabına,3 YTL geçmişti hesabı.Ona bir patso bir de gofret vermiştim.

Kadın öylece etrafı kontrol ederken, bende bir yandan hesabı alırken, bir yandan da kadını süzüyordum. Kadın, düzgün fiziğinin yanımda güzel bir bayandı. Kısa kıvrır kıvrır beyaz saçları ona çok yakışmıştı. Omuzlarında beyazımsı bir şal almış,t elbisesinin uzun eteği topuklarına kadar inmiş, sanki masallardan çıkıp gelmiş o nineleri andırıyordu. Esmer tenli, sivri çenesi, yuvarlak yanakları onu bir başkalaştırmıştı, ama çok katı bakıyordu. İçeriye elleri öne bağlı girdi, hiç şekil şema bozmadan, çıkarken de aynı duruştaydı, elleri öne bağlı şalın iki ucunu tutuyordu!

Kadın bana, bunun başka borcu var mı? Diye sordu! oğlunu göstererek, sorarken de sadece kafasını çevirmişti oğlunun olduğu tarafa.

Kadına baktım, yok, başka borcu yok dedim

Kadın tekrar oğluna sordu, senin başka borcun var mı? Diye

Oğlu, hayır başka borcum yok dedi.

Kadına, sen bunun annesi misin? Diye sordum ürkek, ürkek. Hayatımda da ilk defa bu kadar ürkek davranıyordum.

Kadın, evet dedi.

Kadına, benziyorsunuz dedim. Benim amacım ortamı biraz yumuşatmaktı aslında ama kendimi öyle suçlu hissettim ki o anda. Onlar öylece kapıdan çıkarken, ben arkalarından baka kaldım, adeta donmuştum, kendimi suçladım ve de dayanılmaz bir sızı hissediyor,

içim acıyordu.

Sadece şunu düşünebildim, kadın güzellik salonu işletiyordu, elbette bakımlı olacaktı, neden şaşırdım ki? ....

...Eylül'ün son günleri, bayrama ramak kala :)

GÜNDÜZ YAVUZ

Okan Yavuz

Bir umut işte:

Bir umut işte:

Bir cemre gökyüzüne,
bir cemrede suya düşerken
bir cemrede yüreğime düşürseydin keşke
Bir çocuğun bakışlarındaki duruluk
gülüşündeki sadelik gibi.
Gelseydin bitmeden umutlarım
çekmeden uzaklardan bakışlarımı
Vurgunlar yemeden,
ummadan umutsuzluğu bu kalbim
Gelseydin vapurların çığılı, deniz dalgalarına karışmadan
Bir seher vakti, serinliği almadan güneş.
Gelseydin karartmadan, çökmeden umutlarıma sis.
Gece uykularım Kan ter içerisinde kalmadan,
Silahların gölgesinde yağmalamadan özgürlüklerim
Gelseydin namlularla kör ebe,
tanklarla halay başı olmadan.
Gelseydin keşke, ama gelmedin.

.Gündüz Yavuz..

Okan Yavuz

Birileri

BİRİLERİ

Yalanlarla süslenmiş bir hayat bu
Ve ortasına çakılmış olan biri

Başka daha çok birileri var yalnızlığa kahredercesine
Ama 'O' biri gibi değil hiçbiri
En yakında olup da en uzakta olan

Zamanı onunla öğrenir ortadaki
Saniyeler mühürlenir, bir ömür olur gözgözeyken
Ama olmayacak hiçkimede 'O' birindeki gibi

Bir ızdırap kaplar günün birinde burayı
Yaşanmaz hale gelir belki kim bilir
İşte o zmn hiçkimse olmayacak
Hiçkimse
O gün anlayacak belki ne demek istediğimi
Görecek gözünün değdiği yerde...

oğuzhan çetinkaya

Okan Yavuz

Burası düşler sokağı

Burası düşler sokağı

Düşler sokağında bir bankta oturmuş, beklerken
Beklemediğim ne çok şey gelip geçiyordu buradan
Yanımdan gelip geçen onca şeye bakarken,
Bir çok şeyin farkında değilmişiz, bunu gördüm
bunu ancak o düşler sokağında
O bankta oturduğum zaman anladım
Bu bir felakettir dediğim şeylere, orada,o düşler sokağında gülüyordum

Almışım başını gitmişim olabildiğince uzağa
Yakınları ırak, ırakları yakın ettiğimin farkında değildim
Hayat bir şekilde akıp gidiyordu,zamanı benden çalarak
İster yoksul ol, ister zengin
İster çirkin ol, istersen güzel
İster sevgi ol, istersen sevgili
İstersen aşk yaşa, istersen aşkı hiç tatma
Her ne olursan ol, hayat bir şekilde geçip, gidiyordu önünden
Bana kalan ise, yaşanmamışlıklardan bir yığın keşkeler
Bak, düşler sokağında da olsa, bir gün daha ölüyordu
Yarın gün yeniden doğacak, bundan emindim de
Yarın bu doğuma kaç kişi tanıklık yapamayacaktı, bundan emin değildim.
Düşler sokağı burası ve burada her şey serbest, her şey özgürdü ama
Hani demişler ya, her güzel şeyin bir sonu var diye.
özgürlüğünde bir sonu varmış işte o sonda gelmiş, çatmıştı
düşler sokağında da, her şey bitiyor,sonlanıyordu
Hepsi bu kadardı işte..

Okan Yavuz

Bütün çocuklar masumdur!

Yakalayamadığım gölgeleri kovalarken.
Neler düşünüyordum acaba?
O çocuksu halimle ayağım takılıp düşerken
Yaralanan sadece ellerim ya da dizlerimmiydi?
Günlerin nasıl akıp gittiğini düşünüyormuydum acaba?
Bir gün sorgulayacak mıydım bu günlerimi?
Ayağım da eski trabzon lastikleri
Üzerim de bana ait olmayan bir elbiseyi taşıırken.
En sevmediğim yemek saati yaklaştığı an!
Tabağıma konan yemeği yeme mecburiyetinde olmamın
Verdiği sıkıntıyı yaşarken.!
Aç kalacağım düşüncesini ne kadar ciddiye alıyordum.
Bir parça mısır ekmeği
Pişirilen kara lahana çorbasının içine
Bir kerede iç yağı koymasaydı annem!
Kocaman, kocaman hayallerim'e
Bakıyorum da şimdi, ne kadar da küçükmüş.
Ne kadar da masumcaymış!
Artık taşa takılıp düşmüyorum ama.
Hala düşünüyorum, ve keşke sadece ellerim yaralansa
vede dizlerim soyulsa, onlara bakıp ağlasaydım!

Okan Yavuz
2008

Okan Yavuz

Cama vuran damlasın.

Her yağmur yağdığında.
Pencereme vuran damlasın.
Her damla da sen varsın....
Ne istiyorum biliyormusun?
Her gece yağmur yağsın!
Gülüm seni umutlarıma ekdim!
Onlarla biçeceğim.
Ve ben seni!
Ölünceyedek seveceğim.
Sen gelemesen de bana!
Cama vuran yağmuru seveceğim!

G.Yavuz.2008

Okan Yavuz

Camda ki minik gülümseme :)

Camda ki minik gülümseme.!

Sıktım sıkıştırdım duygularımı dişlerimin arasına,
Var gücümle ısıırıyordum
Sana anlatmak istediklerimi anlatmak, mümkün değildi.
Ellerimi sana her açtığımda, dünya küçülüyordu avuçlarımda içinde
Senden, gene o bildik şeyler o bildik görüntüler vardı.
Çiğnediğim duygularım dökülürken ağzımın kenarından
Her biri bölük pörçük saçılırken her yana.
Ben tüm hıncımla üzerlerine basıyordum.
İşte, böylelikle tanınmaz bir hale geliyor her bir parçası
Toplayıp hepsini savuruyorum havaya,
nefesim yettiğinde üflüyorum arkalarından
Böylelikle anlamsızlaşıyor her şey kafamın içinde.
Her biri bir yana dağılırken, ben hüzünle bakıyor, seyrediyorum olan biteni.
Bozuldu, bozdu her şeyi diyerek haykırıyor çığlıklar atıyorum manasızca
Kontrolde çıkan her düşünce, bir gülle gibi üzerime düşüyor
Silinirken o an sevdanın izleri kazma kürekle
Dünyanın tüm acıları üzerime yıkılıyor ve ben, bir kez daha ölüyordum böylelikle.
Ne açlık, ne yoksulluk, kurtuluyorum dünya telaşe sinden.
Kocaman bir boşluk açılıyor içimde, saldırıyorum etrafımdakilere
Ne varsa yiyip bitirmek istiyordum.
Camı açtığımda bana bakan o gülen iki gözü göremediğimden
Gitmesini istemediğim halde, ona gitme diyemedim, neden?
Bütün o nedenler soruya dönüşüyor,
Her biri duvara çarpıp gene bana geri dönüyordu.
Hiç birisine yanıt alamadan.
Senden beklediğim sadece o iki sihirli kelimeydi.
Senden gelseydi o iki sihirli kelime, her şey o kadar güzel
O kadar aydınlık olacaktı ki.
Tüm zenginlikler bana akacaktı o zaman.
Her sabah o heyecanla açıyordum camı yeniden
Bütün o heyecan nafiyleydi,
Bak gene yoksun.
Camdaki yansımamdan kendime bakıyordum
Minik bir gülümseme konduruyorum yanaklarıma,
Gene yok, gelmedi işte diyebiliyordum ancak.
Alıyorum elime kalemi kağıdı, belgeliyorum her şeyi böylelikle.
Bir teselli diyerek, ya da sorguluyordum kendimi, avunuyordum.

Gündüz yavuz / 2005

Okan Yavuz

Cesur olmak deli yürek ister:

Bu yolun ne sonu ne de başıydım.
Bir çeşmenin ne deposu nede musluğuğuydum.
Ne ilk damlası ne de son damlasıydım.
Gün benimle doğmuyor, benimle de batmıyordu.
Geceye fener hiç değildim
Yıldızlara da ışığı ben vermemiş
Bulutları sürükleyip şimşekler de çaktırmadım.
Aniden çıkan fırtınaları ben yaratmadım.
Yazları kışa
baharları sonbahara ben çevirmediğim.
Elimden gelse her mevsimi ilkbahar yapar
Bütün çiçekleri aynı bahçeye eker, bir renk cümbüşü yaratırdım
Yeni bir dünya kurardım bu renklerden, asla solmalarına izin vermezdim.
İnsanların hayalleri boşa gitmesin diye,
kocaman kocaman sepetler asardım gökyüzüne.
İnsanların hayalleri çok büyük, hem de sonsuz.
İyi ki düşünceye sansür yok
İyi ki insanlar düşünürken sadece kendileri duyabiliyor.
İyi ki her şeye rağmen düşünebiliyoruz, ne güzel değil mi?
Her ne kadar da hayvanlaştırılmaya çalışılıyorsa da
Her ne kadar da ahıra konulup boynumuza boyunduruk
Geçirmek için uğraşılıyorsa da.
Gene de insanız ve insan olmak çok güzel.
Yaratmalı küçük dağları, küçük tepeler de
Salıncaklar kurmalı, salınmalı bir güzel
Vadilerin eteklerine
Kanat takıp uçmalı, sevdalara yol açmalı engelsiz.
Yarışmalı insan kendisiyle
Tıpkı gecenin gündüzle yarıştığı gibi.
Ortak şeyler yaratmalı, sevda gibi aşk gibi
Gülüşleri paylaşmak gibi
Hüzünleri bir toz ağırlığına indirip atmalı, akar sulara karışmalı.
Yeniliklere yelken açıp, kendi ayaklarına basmalı.
Hiç bir şeye son noktayı koymadan
Her gün yeniden doğmalı insan.
Cesur ve kararlı olmalı, bu da yürek ister.
O yürek var mı?

Okan Yavuz

Cevap yok mu?

Cevap yok mu? ... :)))

O YILLARA KURBAN OLMAK GELDİ İÇİMDEN BİR AN ÇÜNKÜ O YILLARDA ÖLÜM ACISINI YAŞAMAMIŞTIK, BİLE
Ne yapıyorsun?

ben mi?
hiç

Oturuyorum
Biraz bakayım dedim geçmişe ve o geçmişte kalan yığınla anılar hatırladım
Senide anıların arasın yollayıp, hapsettim

Evet, biraz tuhaf oldum
Çok iyi yıllar değildi benim için o yıllar

O YILLARA KURBAN OLMAK GELDİ İÇİMDEN BİR AN
ÇÜNKÜ O YILLARDA ÖLÜM ACISINI YAŞAMAMIŞTIK, BİLE

yoo hayır hiçte değil

NEDEN HİÇDE DEĞİL.

..bazı durumlar vardır yaşam adına üstesinden gelinebiliyor..ama ölüm toplumda sakat insan yaptı bizi.asıl şimdi utanıyorum..asıl şimdi toplum korkutur oldu beni.asıl şimdi fakiriz...

Ne kadar çırpınsak da duluz

Bu damgadan haberin var mıydı? o yıllarda

Sakat insan olmak gerekmiyordu buna hiç de neden yoktu. O yıllarda utanmayı biliyor olmak belki de bu günleri başı dik gezmemizi sağladı, ben hiç bir şeyden utanmıyorum. Yoo

Dulluk ayıp değil, damga olanakta kabul etmiyorum. O yıllarda alınımıza vurulmuş olan bu damga, eğer o yıllarda daha medeni düşünebilselerdi, şimdiye herkesin yuva kurmak için evlendi demek yerine, bak kocasız duramadı demezlerdi

Dul olmaktan hiç gocunmadım, aksine bu beni çok daha hırslı etti ve bu toplumu, bu düşünceyi yendim. Evlenebilirim üstelik hiçte kimseyi kala almadan, hem de hiç kimseyi.

Tabi ki bazı şeylerden yoksun kalıyor insan, attığın adımlarda aydınlık yok, kıyafetlere güneş doğmuyor, aynada yüzün sen ama bakışlar boşluğa akıyor. Dişlerinle çiğnediğin ekmeğin arasında acıları da eziyorsun bir yandan. Korkular daha bir kalabalık endişeler seni aşmakta. Ama ben babamın zamanındada çok şey yaşamadım ki aşağılanmaktan başka, bu yüzden hayatımı üç kısma ayırdım ve hepsini bir birine kardım hepsini yaşamaya çalışıyorum şimdi. Hiç şikâyetim yok yoksulluktan ve yalnızlıktan başka

HAKLISIN
NE DİYEYİM

Haklı olmak değildi amacım, sadece çok etkilendim ve kendimi bir an koca bir kütükmüşüm gibi hissettim

Hiç iyi şeyler hatırlamadım da ondan

ANILAR...

Kendimi hapsettim bu gece anılara... Dönüp dolaşıyorum, tek tek fotoğraflarını çekiyorum yeniden, anasını ağlatıyorum geçmişin... Kaderime sövüp siliyorum...

Gözümü kapattığımda yaşamaya çalışıyorum kaldığım yerden, ama olmuyor. Bu ruh, hayali donanmayla yetinemiyor... Atın beni kör kuyulara. Üstümü tonlarca yüklerle kapatın. Elimden alın hürriyetimi, saymayın beni nüfustan... Ben istiyorum ben! Kadın olmak zordur memleketimde... Dul olmaksızın maskaralık... Aslında maskara; Maskara toplumun ta kendisi, bunu çok iyi biliyorum da, gücüm yok... Ağlata bilirim kaderin anasını ama lüzumu da yok... Kapadım kepenklerimi... İçerlerde bir yerde sakladım kendimi... Bir masa donattım inadına... Bildiğim ne varsa, sayı kuru anlatıyorum kaderim adına... Birde Volkan Konaktan bir türkü doladım dilime... Bundan gayri değmeyin keyfime...(mimoza çiçeğimsin) Daha ne olsun...

Cevap yok mu?

Cevap olarak, oraları ben çoktan aştım

Dul olmak da çok güzel, hayatın keyfini çıkarıyorum, bütün erkekler benim, istediğime bakarım istediğimle oynarım. Hangisini seçeceğime ben karar veririm, o da bana kalmış bir şey..

Delisin sen.))
hahahahaha

'''
hayatım boyunca hep zor olanı yaptım
artık yapmayacağım
sadece sorun ve sıkıntı yaşadım
böylesi güzel de
aması var
akşam

bir nişandaydım ve baktım ki yanımda kimse yok
insanlar bana bakıyorlardı bana çaktırmadan da olsa
Yalnız olmuyor, yalnızlık acı bir armuta benzer
biri olmalı insanın yanında, der gibilerden
net diyemeseler de geveledikleri bu idi
ama baktım ki

kocaları olup, benden daha yalnızlar vardı etrafta, bu ne şimdi?
aman boş ver salla gitsin dedim ve horona girdim ne var ne yok attım gitti
evet bunu biliyorum

hayat güzel, hayat içinde sevdiğilerin varsa daha bir güzel, daha bir anlam kazanıyor
hayatı yaşamayı seviyorum ve bu yüzden şu an hala ayaktayım dimdik ve gururluyum
kendimi de sevmeye başladım, eskisi gibi yerden yere vurmuyorum

güzel, çok güzel yoldaş:

her şey seninle başlar

kendini sevdiğikten sonra her kesi seversin

Güzel tabi ki, öyle olmak bu şekilde yaşamayı kolay öğrenmedim, yıllar geçti üstümden,
kaç kere karıp şekil verdi bana bunu biliyor musun?

sevmeyi bilmeyen hiç bir şeyi sevmez, hiç bir şeyden de zevk alamaz ve kötü
çok bir durum olur yaşam ve de kendisi için kişinin..

Gündüz yavuz..

Okan Yavuz

Çiçek açtın avuçlarımda sen

çiçek açtın avuçlarımda sen...

Açtım ki ellerimi, avuçlarımda çiçek açtın sen.
Bir tarla boyu bile değildi yolun
Beklettin de beklettin beni gülüm..
Yol-yol oldu bakışlarım seni beklerken.
Bir ayaz çıktı, hava karardı aniden
topraklar oynadı sanki yerinden..
Birde baktım ki, çiçek açtın avuçlarımda sen.

Ben, Gecenin sessizliğinde çıldırıyordum
Rüzgâr geldi yanıma bir koşumluk,
Dedi ki, yok, o artık gelmeyecek.
Birden soldu avuçlarımda çiçekler..

Kızıl güneş henüz tepeyi aşmadı
Kazma kürek gibi bel büken sevdiğim.
Al gönlünü gönlümden, naz etme ne olur
Alın terime karışan toprak kokusu gibisin.
Bir açtım ki ellerimi, çiçek açtın avuçlarıma yeniden..
Gündüz yavuz..

Okan Yavuz

Çok uzak orası

ÇOK UZAKLAR..

Öylece oturmuş
Uzaklara
Çok uzaklara takıldı bakışlarım
Şağıma soluma bakınıyorum.
Farkında değilim hiçbir şeyin
Yıllar ötesinden kalmış
Eskimiş bir gemi gibi
Her yanımda kırık dökük
Olsa da yol alsam mı?
Düşüncesindeyim şu an
Hiç bitmeyecekmiş gibi
Geliyor bana bu yollar.
Yorgunluktur benimkisi,
bunun da farkındayım..
Gündüz Yavuz...

Okan Yavuz

Damla damla aşk

Damla damla düştü yüreğime aşk.
Kor olmuş yanar bu beden
Yüreğim, serin rüzgarlar ister.
Damla damla düştü yüreğime aşk
Bir damla, bir damla daha.
Yağmur yüklü bulutlar gibi
Sevda yüklü yüreğim
Dal verdin gönlüm de sen
Bak yeşerdi her şey yeniden.
Su içtim ellerinden sevdanın
Bir damla, bir damla daha
Buharları uçurdum
Serinliğine yerleşti aşk

Okan Yavuz

Deniz gözlüm

DENİZ GÖZLÜM

Mahpus damlarında gözüm
Takıldın kaldın
Mevsimlerdi senin adın
Bahardı tadın

Yaktın yıktın yok ettin beni
Bu yaşta memlekete
Şeh ettin beni

Adını andıkça gökten
Yıldızlar düşer
Zamanı tükettin yavrum
Hep beşer, beşer.

Yaktın, yıktın tükettin beni
Bu yaşta memlekete
Şeh ettin beni

Üzüldükçe yüreğime
Hep korlar düşer
Yasakları yarım
Bir gün gelir
El aşar

Yaktın yıktın yok ettin beni
Bu yaşında memlekete
şeh etin beni

Dayan deniz gözlüm dayan
Dayan sevdalım
Rüyamda gördüm seni
Ayan beyan
Sevdalım

Yaktın yıktın yok ettin beni
Bu yaşta memlekete
Şeh ettin beni

Okan Yavuz

Derbeder

Bir günün sabahında uyanmak
Düşler kurduğum geceler yalan.
Kabus olur güneşin ilk ışıkları,
Canımı yakar gerçeğin o ilk sancıları.

Uzun cümleler yetersiz kalır anlatmaya,
Ates damla damla akarken yüreğine
Çoban yıldızı gibi güne yakalanmak yok mu?
Anlamsızlaşıyor herşey,
Gerek kalmıyor yaşamaya.

Cehennem sığacağı gibi alev alev,
Arka bahçede büyüttüğüm sevgiler.
Bir acı rüzgar esti zamansız,
Derbeder olan hayatım inim inim inler.

Okan Yavuz

Derin yüreklim.

Sözüm sana bak derin yüreklim.
Bir zahmet edip,beni dinlermisin?
Bugün, şimdi, yarın çok geç olabilir.
Otur karşıma bir bak yüzüme
Gözlerini kaçırmadan
Sözlerimi kesmeden, beni dinle
derin yüreklim.
Kestirip atma, acıtma beni
derin yüreklim.
Budama sevgileri dalından
İşte benden göklere süzüleyim.
İşte benden yağmura buluta karışayım
İstersen yürüyeyim yalın ayak günlerce
Bir damla su düşmesin dudağıma.
Kurutsun beni güneş.
Bir otur dinle beni,derin yüreklim.
Kesme sözümü.
Kırma içimdeki umut fidelerini.
Umutsuzluk beni yokeder.
Koparma köklerimi topraktan
Su da verme istersen
Ziyaretime de gelme.
Yeterki koparma beni.
Sen git, git istersen ben iyiyim
İyiyim iyi, derin yüreklim.

Okan Yavuz

Diyorum.

Aldırmasan zamanın kallesliğine diyorum
O muğlak, o çemberi daralmış sefilliği bıraksan
Gülüşüne güneş doğsa bakışların sıcağıma aksa
nefesinle sönmüş ateşimi yeniden yaksan diyorum
Gündüz yavuz...

Okan Yavuz

Dört başı mahmur

Dört başı mahmur,
almış başını gider.
Ay ışığı eşliğinde.
Şiirlerden çıkıp gelmiş gibi
bir yazarın dizlerinde hala.
Sarılmış gecelere, sarmaş dolaş.
Bir melankoli
Bir melankoli ki,
Yaşanan buydu işte.
Bir tutam hayat
Bir tutam sevgi,
Bir tutam aşk.
İnce ince fikirler geçer içimden.
Her yer karışık
içim yerleşik değil.
Dört nala binmiş,
Toz dumana karışmış
geceye selam duran yıldızlar.
Biraz umut,
Biraz hüzün.
Hayal kırıklığı idi yaşanan.

Okan Yavuz.
10 mart, 2007

Okan Yavuz

Erkekler.:

„28 / 5 /2005,,

Cumartesi.,,

Sabah kalkar kalmaz banyoya girip ihtiyaçlarını gördükten sonra, eğer kahvaltı hazırsa oturup yersiniz, yok her şey hazırda ekmek yoksa ya kendiniz gider alırsınız yada varsa kapıcınız ona aldırırsınız ekmeğinizi. Ekmeğin yanında da bir gazete bir de sigara olmasa olmazlardandır. Kahvaltı da şöyle bir çevirdiğiniz gazetenizi hemen bir kenara atar, eğer işe gidecekseniz, ay geç kaldım diyerek odaya aynanın karşısına geçip şöyle üstünüze başınıza bir bakar eksik olanı tamamlar yada fazlalıkları atarsınız, yada hiç bakmaz çeker gidersiniz.

Yok, işe gitmiyor da o gün tatilse, hemen koltuğa uzanır az önce kenara attığınız gazeteyi yeniden elinize alıp, ilk önce spor sayfasını baştan aşağı bir kontrol edersiniz hani sağda üst köşede duran o manken kızın resmine gözünüz hiç değmez. Sonra üçüncü sayfaya geçer ne kadar iğrenç haberler varsa okur sonrada ver yansın edersiniz. O kadar çok okumuşsunuz ki o sayfayı artık sadece alışkanlık haline gelir ve hiç dikkatinizi çekmez bile, ne tecavüz olayları ne trafik kazaları yada hırsızlığın boyutları inanılmaz bir hale ulaştığını dikkate almaz, burası Türkiye, burada her şey çok normal der gazeteyi bir kenara atar eliniz TV kumandasına gider ve açıyorsunuz bütün kanallar hemen hemen aynı şeyleri konuşuyor anlatıyor, yani az önce bir kenara koyduğunuz gazeteden tek farkı TV de canlı yada resimlerin hareketli olmasıdır.

Hayatımız ya cinayetler yada magazinlerle dolduruluyor, sanki yaşamda bunlardan başka bir şey yokmuş gibi. Son zamanlarda çekilen diziler fena değildi. Diziler fena değil de, yalnız bir sorun vardı, diziler uzadıkça konular karışıyor ve hepsi birbirine benzemeye başlıyordu. Hatta bazı bölümleri öylesine al el acele çekiliyordu ki, ah bir an evvel bitse de kurtulsak der gibi. Bazen de renk katsın diye eski filmlerden alıntılar yapıp kamufle etmeye çalışılır.

Kitap okuma alışkanlığımız olmadığı için, bazı dizilerde hani biz insanların yaşantısına kültürde katıyoruz düşüncesi yaratıp, bir sahne koyarlar. Adam yada kadın yatak odasına girer, o anda yatan her kim ise şöyle başını bir kaldırır elindeki kitabı kapatır yan taraftaki komudin'in üzerine koyar. İşin garip yanı o kişiyi okurken göremezsiniz. Ben bazen ne okuyor diye yerimden kalkar ta TV' in dibine kadar girerim ki hangi kitap olduğunu görebileyim diye. Kadın yada erkek hangisi ise, yatağın yanına kadar gelir gayet sakin gayet ağır ve de çok nağmuslu bir şekilde yatağa girer, birkaç kelime konuştuktan sonra, ışık kapatılır herkes sırtını döner ve uykuya dalarlar. Bu şekilde insanların aklında kalıyor, bu şekil insanlar okumaya sevk ediliyor, her halde.

İnsan olsun diyor bu da bir adımdır en azından, yatakta sigara içilmesinden iyidir. Hem oda hem de ağız leş gibi kokuyor, bir düşünsenize hele sabaha yakın, insanın midesi bulanıyor. Bu dizilerin ekranlardan insanlara yansıtıkları, gerçekler böyle miydi acaba? Diye düşünmeye sevk ediliyorsunuz.

Adamın ikinci bir işi yoksa iyice koltuğa gömülür kumanda elinde, o kanal senin bu kanal benim dolaşır, her şey aynı olduğu için bir süre sonra sıkılır ve yerinden kalkarak, odaya doğru giderken, eş ya mutfak yada banyodadır. Adam bağırir, ben çıkıyorum, der karısına.

Karısı, nereye gidiyorsun? Otur işte oturduğun yerde, bu gün tatil ne var dışarıda her gün gittiğin yerler, diyerek tepki verir kendince. Sanki ev her gün geldiği yer değilmiş gibi.

Kadın açmıştır ağzını bir kere, susturabilene aşk olsun.

Adam, sabah sabah seninle mi uğraşacağım, ben kahveye gidiyorum orada arkadaşlarla biraz takılacağım, bazen biraz kaba, bazen ulu orta küfrederek, bazen de alaycı bir gülümsemeye, ne halin varsa gör, der ve gider. Adam kapıyı açmış merdivenleri bile inmiş, bu arada kadın hala konuşuyordu adamın arkasından.

Adam hiç sorma gereği duymaz eşine, ya hanım sen ne istiyorsun? Diye Kadında her nedense bir türlü ne istediğini söylemez, kendisinin ne istediğini kocası hissedip anlasın sorsun diye bekler. Kadın sayıp dökerken, adam kahveye varıp oyun masasına oturmuş, al kozu ver papazı demeye başlamıştır bile.

Öylen olmuş karnı da çok acıkmıştır, eve mi gider diye düşündünüz? Tabi ki hayır, eve gitmek aklının ucundan bile geçmez. Vardır oralardan geçen bir simit çi ya da dışarıda tezgahını kurmuş bir köfteci. Temizlik kuralları mı? Temizlik kuralları kimin umurumda. Ver bir simit yada ever ekmek arası üç köfte, yanında da bir bardak çay, oh be gel keyfim gel. Ne o öyle kadın dırdırı sabah sabah çekili mi hiç der gibi ısırır elindeki.

Kadın ise hala çok sinirli ve bir türlü bitiremediği ev işlerini bitirmeye çalışmaktadır. Eğer evde bir çocuk varsa bütün hıncını çocuktan çıkarmak için bahaneler arar çocuğa bağırarak için, o an çocuğun yaptığı her şey yanlıştır ve o çocuk o an yanmıştır, yerinden kıpırdadığı an.

Kadın aslında çok haklı, bir günü kocasıyla geçirmek istemesi kadar doğal bir şey var mı? Hadi kadın söyleyemiyor, sen anla be adam bunda, ne var? Kocada haklı kendine göre. Bir hafta boyunca eşekler gibi çalışmış, bir gününde kendi istediği gibi değerlendirmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Haftada bir günüm var, onu da kahvede arkadaşlarla lak lak ederek geçirmenin kime ne zararı olabilirdi ki? Bu şekil haftanın da stresini üzerinden atmış oluyordu, zaten bir günüm var ne vardı bunda diye düşünür.

Hanım haftanın her günü arkadaşlarıyla geyik muhabbetinde, başka ne yapıyor ki? Bir yemek birazda bulaşık arada toz alıyor, çamaşırları zaten makine yıkıyor. Eğer bunları da yapmazsa hanımın hali ne olurdu, kapıdan çıkamazdı vallahi, diye düşünüyordu her iskanbil kağıdını yere salladığında. Kadınlar da zamandan bol ne vardı, altın günü gümüş günü, al çocuğu git parka eğlen, beni ne yapacaksın ki? Diye düşünür.

Birçok karı koca bu şekilde düşünerek hayatları geçip gidiyordu. Eğer bu duruma itiraz edip kocasına karşı çıkarsa, senin dilin çok uzadı der ve basar dayağı, ne oldu, kadınların ardımı geldi. Kadınsın otur oturduğun yerde, evine çocuklarına bak, işin ne? Bir hafta boyunca elin ağız kokusunu çekiyorum haftanın bir günü arkadaşlarımla geçirmenin ne sakıncası var, sana ne? Der birde haklı çıkar üstelik.

Bazı kadınlar bunu kabul edip otur hiç sesini çıkarmadan, kocadır evin erkeğidir çalışıp para getiriyor, o çalışmasa bize kim bakar, kim bir bardak su verir bize? Kocadır hem döverde, hem söverde. der kendine göre bir savunma yapmış olur böylelikle. Ama bunları söylerken, gerçekten duyguları mı? Yoksa sadece kendini ve etrafındakileri kandırmak mı? Önemli olan burasıdır.

Ev işleri çalışma hayatı sayılmadığından kadınlar bu yüzden mağdur aslında Neden çalışmıyorsun? Sorusuna da, kocam izin vermiyor, benim param yetmiyor mu? Sana, diyor bana. Bu da başka bir bahaneydi yani kabullenmenin net bir ifadesiydi.

Kadınların bilinçlenmesi mi, hayat şartlarından dolayı bilinmez ama bu düşünce yavaş yavaş çürümeye başladı. Kadınlarda çalışıyor ve hem de çok mutlu oluyorlar çünkü kendi paralarını harcamak onlara daha kolay gelmeye başladı. Bu sorunu çözdü mü? Elbette ki hayır. Ama en azından kadınların kendilerine olan güvenleri artı, en azından yarına biraz daha güvenle bakabiliyorlar, buda gelecek için bir adımdır hem de dev bir adımdır.

Birçok kadın, hani çalışmaktan sayılmayan ev işlerine gidiyor artık. Hem parası çok hem de parası peşin, hem zaman sınırı da yok, işin bittiği anda çıkıp evlerine gelebiliyorlar. Kadınlar iş hayatına atıldıklarından kendi ev işlerini yapacak birisi lazım hem bu şekilde evde oturanlara da böylelikle bir iş alanı açılmış oldu, hem de ekonomiye de katkı sağlamış oluyorlardı böylelikle.

Hayat şartları o kadar ağırlaştı ki, artık kocalar da bu geliri gördükten sonra, kadının yeri evidir demiyor. Bakıyor ki karısı bazen kendinden daha çok para getiriyor eve, bu

çok hoşuna gitmese de mecburen kabulleniyordu, eve para gelsin de nasıl gelirse gelsin, hele birde birikim olmuşsa, birde bir göz gecekondurmuşlar değmeyin keyiflerine. Bir kişinin çalışmasıyla olmuyor, mutlaka birisinin daha çalışması gerekiyor demeye başladılar bile. Paranın tadı ve rengi her şeyin üstüne çıkıyor, buda başka bir dev adımdı erkekler için.

Daha sonra o gecekonduya, bir kat bir kat daha derken bir apartman olmuştur o gecekondur. Durumları da fena sayılmaz, iyi olmuştur ama, o kadar kaptırmışlar ki kendilerini bu duruma bir türlü doyum olmuyor, ne zenginliklerinin tadını çıkarabiliyorlar, nede geçip giden hayatın farkına varıyorlardı. Halen gelen her kuruşun hesabını yapıyor hala biriktirmeye devam ediyorlardı.

Hani ben kahveye kadar çıkıp arkadaşlarla biraz takılacağım demişti ya, kadında açmış ağzını yummuştu gözünü neden bir günü beraber geçirmiyoruz diye? O günü unutmışlar ve aradan onca yıl geçmesine rağmen hala bir günü beraber geçirmemişlerdir. Kadının işleri daha da yoğunlaşmıştır hafta sonları da işe gidiyor çünkü. Bu arada çoluk çocuk büyümüş farkına varmadan, ha okumuş okumamış çok da önemli değil, yeter ki bir iş bulsunlar eve para getirsinler yeter. Ne yapacaklar okumayı, okuyanları görüyoruz hepsi sokakta işsiz hepsi aç. Çalışsınlar para kazansınlar yarın öbür gün evlenir çoluk çocuğa karışsınlar, yeter, der. Adam hala hafta sonu arkadaşlarıyla kahvede, kadın ise işe gitmektedir. Onca ömür geçmiştir onca para birikmiştir ve hala daha biriktirmeye devam etmekte, yarının ne olacağını kim bilebilir ki?

Oğlanın askerliği, kızın çeyizi evlilik yaşı geldi hadi evlendir onun düğünü derken, kolay mı bu zaman da ev açmak, dünyanın parası. Sonra oğlanda bir kız sevdi hadi bakalım oğlanın Mürvet'i bir başka telaş derken hiç yaşlandığının farkına varmazlar, ta ki birisi eteklerinden tutup, büyükanne diyene kadar. Birde bitmek tükenmek bilmeyen ağrıları, hani bir ağrı kesiciyle erteledikleri o ağrılar. Artık geri gitmiyorlar. Onca çalışmanın içerisinde kendilerine hiç bakamamış, doğru dürüst yiyip beslenebildiler nede doğru dürüst giyinebildiler.

Hele de eve aldıkları gelin tam da onların istedikleri gibi çıkmamış, onlar gibi para biriktirmiyorsa, işte onların yıkıldıkları anlardır. Biz o kadar çalıştık çabaladık da ne oldu? Baksana kim kıymet biliyor? Onca çalış çabala yeme yedir, giyme giydir, elin kızı geliyor hiç kıymet bilen mi var? Der, için için kıskandığının farkında değildir.

Ah lanır vah lanır ama hiçbir şey değişmez, gene cüzdanını açarken sırtını dönerek açar ki cüzdanının içini kimse görmesin, ya alışkanlık yada gerçekten cüzdanının içini kimse görsün istemiyordu. Ya cüzdanının içi görünse ne olacak ki? Bu alışkanlık aslında çocuk, anne bana para ver dediklerinde, anne de, hayır oğlum yok vallahi yok bak içindeki parayı cüzdanın bir kenarına saklayıp, boş yerini çocuğa göstermesinden kalan bir alışkanlık olsa gerek.

Yada onca sene geçip gitmiş, hayatını feda etmişti o paralar için. Kolay değildi o parayı cüzdanından çıkarıp harcamak. Para kazanmak kolay değildi, çoluk çocuğu kimseye muhtaç etmeden geçindirmek kolay değildi. Kolay mıydı el alemin donlarını yıkamak banyolarını ve tuvaletlerini ovmak. Evin içerisinde kediler köpekler, onlarla uğraşmak kolay mıydı? Para kazanmıştı kazanmasına da hayatından neler kaçıp gitmişti haberi olmadan, kolay değildi hem de hiç kolay değildi.

Hoş çalışmasa da ne yapacaktı? Hemcinsleri gibi duvar dibine dikilip lak lak edeceti. Kocasını sabah işe uğurlayıp akşam iş dönüşü karşılayacaktı. En önemli lüksü çocuklarını okula götürüp getirmek olacaktı. Bunu gene yaptı ama bir farkla bu arada da para kazandı

Okul'un kapısında arkadaşları, dün gelmedin ne oldu çok merak ettik diye sorduklarında

Kadın kendini bir toplar ve hiç düşünmeden cevap verir, çalışıyordum, yanında çalışacağım, ne yaparsın boğaz derdi çalışmadan olmuyor kolay değil bu zamanda

geçinmek. Yetmiyor yetmiyor. Evin kirası elektrik su doğal gaz derken bir de çocukların masrafı, çalışmadan olmuyor. Eğer karşısındaki sözünü kesmese kadın bir saat konuşacak. Kadın sordu soracağına pişman olurcasına, kolay değil benim evim kira değil buna rağmen zor geçiniyoruz, Allah kolaylık versin, Allah olmayanlara da versin başını sallayarak, Allah hepimize yardımcı olsun, ne deyim başka der.

Eğer zaman dolmasa, eğer okulun zili çalmasa, öylece beklerler orada. Zaten evden bir saat önce gelirler okulun kapısına beklerler, hele okulun çıkış kapısında beklemeleri, çıkışı imkansız hale getirmeleri yok mu? Tıklım tıklım, çocukların çıkması imkansız hale gelir.

Herkes çocuğunu bekler, o kalabalıktan seçer çıkarır çantasını da elinden alır çünkü çantalar gerçekten çok ağır oluyor, çocukların o çantayı taşıması hayatın yükünü taşımasından çok daha ağır.

Bazı anneler gayet düzgün giyiniyor derli toplular, bazıları da başlarına garip bir tülbent, uzun lastikli bir etek uzun bir yelek ve ayaklarına terliklerle, sırtında çanta elinde çocuğu eve kadar bu şekil giderler. Eğer yemek hazırsa bir şeyler atıştırıp, çocuk, anne ben sokağa çıkıyorum der.

Anne, oğlum daha yeni geldin ne işin var sokakta otur dersini çalış der, der ama kime diyorsun? Çocuk çoktan sokağa inmiştir bile. Anne çaresizce arkasından seslenir, oğlum geç kalma bak baban gelirden seni evde bulamazsa karışmam ha ona göre. Çocuk duyduğu kadarına, tamam, tamam anne der, oyuna başlar.

Çocuk gecikince anne cama çıkar ve seslenir, hadi oğlum yemek hazır baban şimdi gelir, yada baban geldi eve gel yemek hazır der. Çocuk, ah şu yemek, ah şu babam biraz daha geç gelse olmaz mıydı? Bir tavırla eve girmek zorunda kalması çok hoşuna gitmese de yapmak zorunda. Üstünü başını değiştir elini yüzünü yıka çabuk. Yemeğini ye hemen dersinin başına geç. Hemen her evde yaşanan şeylerdir bunlar. Sanırım erkekler bu yüzden kaçıp gidiyorlar haftada bir gün kahveye arkadaşlarına takılıyor o günlerin intikamını alırcasına. Her gün bıkmadan usanmadan aynı şeyleri duymak, oğlum çabuk ol, oğlum elini yüzünü yıka, oğlum eve geç gelme baban kızar. Bunun çocuk olmasıyla ilgisi yok, büyüse de aynı şeyler devam eder. Oğlum aç mısın, yemek hazırlayayım mı? Dışarıya çıkıyorsun üzerine bir şey al, eve geç gelme dikkatli ol. Hayatının büyük bir bölümü bunları duymakla geçer. Erkeklerin böyle kaçışlarının en büyük nedeni beklide budur. Bilinç altına yerleşen şeyin ne olduğunu bilmeden verdikleri tepki budur, kim bilir? .

Okan Yavuz

Esmem Periye İthafen

ruhumun içindekilerini anlatabilmek sana
ve okuyabilmek senin düşüncelerini...
görebilmek masum ve şımarık yüzünü
ve tutabilmek küçücük ellerini...
dokunabilmek ışık saçan uzun saçlarına...
yürüebilmek seninle usul usul yağın yağmurun altında
ve seyredebilmek damlaların aydınlattığı gülüşünü...
hüzünlü bir filmi izlemek
ve omzuna yaslanıp ağlayabilmek usulca...
kokunun sindiği mendille gözyaşlarımı silebilmek
ve duyabilmek teselli veren sözlerini...
hayaller kurabilmek saatlerce...
öpebilmek çilek tadındaki dudaklarından
ve sarılabilmek incecik beline...
uyuyuşunu seyredebilmek sıkılmadan
sayıklamalarını ve nefes alışını duyabilmek...
ve hissedebilmek teninin sıcaklığını...
uyanışını seyredebilmek seninle birlikte evin ve tüm dünyanın
yavaş yavaş yataktan kalkışını izleyebilmek...
imkansız bunların hepsi...
imkansız...
ama aşk bu değil mi
imkansızın peşinden sürüklenmek değil mi...
bende esmer bir perinin
büyülü güzelliğinin peşinden sürükleniyorum...
yüzümde tebessüm
ceplerimde buruşmuş hayallerle...

Okan Yavuz

Ey hayat.!

Hayat bir koşu yolu.
Bizler de diskalifiye
olmadan koşuyoruz!
Kıyısında yaşıyoruz hayatın.
Oysa ki,bir seferliğine verilmiş!

2008

Okan Yavuz

Farkına Varmak

Ölüm, benim ve benim gibilerin evine sığınan
kimsesiz bir dilenciydi
ondan öğrendim kendime ne kadar yabancı
ne kadar yaban olduğumu
o düşürdü beni ruhumun en uzaktaki çölüne
o yalnız bıraktı beni insanlar arasında
ve büyük bir yalandan kurtardı
bu yüzden kısa sürdü mutluluklarım
aşka susamış diğer yanım bu yüzden hep uzak kaldı bana
bu yüzden yarım yamalak sevdim hep
ne kimsenin oldum
ne de kendimin...
Okan Yavuz

Feryat! ! !

Bir dünyayı sığdırdım kafama.
Ama hiçbir durak koymadım!
yandan gelip,öte yandan çıkıp gidiyordu herşey.
Beynime sıkışan düşünceler,acı veriyordu bana..
Beni rahatsız etse de başka çare mi vardı?
uğramasın sevdalar,varsın uyusun bu beden.
Bir zincir beynimde,bir zincir yüreğimde nasılsa.
Demir kafes de ağır olmasaydı belki onu da taşırdım.
Zaten nasır tutmuş yüreğim yeterince ağırlaşmıştı.
Kalbime koca koca taşları doldurdum ilk önce,
Sonra da molozları,en ufak bir boşluk kalmasın diye.
Ne kadar kum varsa topladım kumsaldan,aralara akıttım.
Bakışlarım bir ara boşluğa düştü,üşüdü,buz tuttu.
Tir tir titriyordum.
Bakışlarım donuktu,paramparça oldular,
Boşluğa düştüler birer birer.
Aklıma hayallerim geldi,sonsuz hayallerim vardı ya..
İşte onlardan birçoğu yosun tutmuştu,
Birçoğu ise boş çıktı.
Figan feryat eyledim sessizce,
Boşuna bir feryattı,biliyordum,ama gene de isyan ettim kendimce.
Hala anlamamış,anlamaya çalışıyordum
Ama çabalar boşuna bunu da biliyordum.
İnsanım diye çaba harcadığımız bir ülkede yaşamaya çalışıyoruz,
İnsan olduğumuzu görmezden gelenlere inat!
Bunu düşünmek suçtu bu ülkede; düşünce suçu..
Ama gene de haykırıyorum işte.
Her ne kadar özgürlüklerin olmadığı bir ülkede,
'Bende insanım 'demek zor olsa da!

Okan Yavuz

Bir

Varsın

Firariden hayat.

Düŕerim gecenin karanlığından
Benim, Uykum firarda, gecem firarda
Gecem belli değil, gün belli değil
Sakınırım, saklarım ben kendimi
Korkarım hayatın acımasızlığından

“Çözüldü düğümleri yüreğimin
Bir hayat düŕtü yüreğimin içinden
Sen bana yabancı, ben sana yabancı oldum ŕimdi
Bir kuŕ uçtu karŕı komŕunun penceresinden
Bir gece daha düŕtü gözlerimden böylelikle
Ne sen bunun farkındasın sevdiğim
Ne de ben umursadım geleceğimizi
Bu yüzdendir ki, sevdiğim, her ŕey kolayca
Uçup gitti ellerimizden..

Okan Yavuz

Ga

Şöyle bir savurdu saçlarını
Rüzgara inat
Birde gerdan kıvırdı elleri belinde
Ayaklarını yan basmıştı

Mahsun değildi aslında
Ama genede mahsun sayılırdı
Çocuksu cilveli vede işveliydi
Şalınarak yürümesi yokmu?
Can yakmaya hazır gibiydi

Okan Yavuz

Gel anasını satalım bu hayatın..

Gel sarhoş olalım,anasını satalım bu hayatın.
Zaten hayata şaşı bakmıyor muyuz.
Ne zaman düz yürüdük ki bu hayatın yollarında...
En son ne zaman güneşe kadeh kaldırdın
En son ne zaman kahkahalarla güldün çekinmeden
Hiç cam kırdın mı?
kırdıysan eğer,başını çıkarıp haykırdın mı doyasıya
Ey hayat ben buradayım diyebildin mi?
Kaç kere zil takıp oynadın gönlünce
Sevdiğin müzik eşliğinde
Komşulara inat,hiç sevdiğini koluna taktın mı?
Başını dayadın mı omzuna,biliyorum ki hayır
Eee o zaman ne bekliyorsun,işte sana fırsat.
Şaşı baktığımız bu hayata,
bir kerede kendi isteğimizle şaşı bakalım.
Küfredelim ana avrat,kime ne.
Atalım kendimizi gecenin kollarına,dalalım karanlıklara.
Kimse şahit olmasın,istemiyorum bu geceye.
Yıldızlar da sönsün bir gecelik.
Doyasıya sevişelim nefes nefese
işte yorgunluk bu, soluksuz ve ölesiye ....

Okan Yavuz

Gencebadan anılar

Çocukluk anılarımdan:

(Genceaba) .Yayla adı:

Gencebadan anılar biter mi hiç? Hele de hamurun o dağlarda yoğrulmuş, o dağlarda pişirilmişsen, biter mi hiç? Bitmez. Her yaz başı tatlı bir heyecan sarardı biz yaylacıları, sanki çok özel bir şey yapıyormuşuz gibi. Oysaki doksan gün çile çekmekten başka bir şey değildi o dağlarda yaşamak.

...Yaz başı denince akla ilk gelen yayla olurdu, sanki dünyanın merkezine taşınıyorduk, bir telaş bir heyecan sarardı biz yayla sahiplerini ki sormayın gitsin.

..O gün gelip çıktığında ise, sabahın ilk ışıkları yarı yolda vururdu üstümüze, Dağın eteklerine inen güneş o dağı tırmanmamıza engel olamazdı. O dağın eteklerinden geçerken, adeta gerdanda boncuk dizer gibi dizilirdik. Sığırlar önümüzde, bizler arkasından bir renk cümbüşü, bir gökkuşağı oluştururduk karşı yamaçtan bu yamaca bakınca. Bu telaş ve bu heyecanla varılırdı yaylaya, sanki orada bekliyorlarmış gibi, her sığır kendi kapısına iner beklerdi ev sahibesini.

Yayla sahipleri olan bizler, birkaç gün önce çıkardık yaylaya, önce bir yerleşir ortalığı toparladıktan sonra el malını beklerdik. Toparlanmak derken, sadece ateşte yakılacak biraz çalı, odun gibi,. Birde kaldığımız evlerin hazırlanması işte. Ne vardı hazırlanacak, bir kaç parça çamaşır, varsa biraz gıdaların yerleştirilmesi, bir yatak birde yorgan, öteki yatak palah denen bir ottan olurdu. Kalın kumaşın yanlarını, kalın bir iplikle diker, içine o otları doldurup, alın size bir yatak daha, derdi anam. Yattığımız yer hemen hayvanların üstü, aralıklı dizilen tahtalardan hayvanın her s... ması, koku olarak direk burnumuza gelirdi.

Bu şekilde başlardı işkencemiz o dağlarda, halamın kızı, Allah buraları göme, aha gene geldik buraya, şimdi bu kadar gün nasıl geçer, derdi? Hem güler hem de söylenirdi. Bazen güne halakızının yaptığı espriyle başlardık, bazen de sisin getirdiği o ağır çisenin verdiği gerginlikle. Ne iyi kızdın sen halakızı.

Sıra el mallarına gelirdi, bakalım kimler daha çok el malı alacak? , ya da gelen bu insanlar kimin kapısına dayanacaktı. Birbirimize çaktırma sakta yayla sahipleri olan bizler, henüz yaylanın başlarındaiken, aramızda içten içe bir yarış bir çekişme başlardı, kim daha çok el malı alacak diye. Hele o sığırların memeleri kocaman yerlere kadar iniyorsa, hiç kimseye kaptırmak istemezdik bu sığırları. Çünkü büyük memeli sığır demek o kadar süt demektir yaylacılar için, ne kadar çok süt o kadar katık anlamına da geliyordu ayrıca.

.. Yaylanın inimi yaklaşırken yeni bir heyecan sarardı yayla sahipleri olan bizleri. Kim daha çok katık dağıtacak? Diye

Yayla inimin de ise, başka bir telaş yaşanırdı, kim daha çok katık dağıttı? Birde bunun yarışı olurdu üstelik. Önce kim daha çok el malı alır, daha sonrada kim daha çok katık yapıp dağıtır? . Ha birde, acaba hangi (laz) sığır sahipleri. Daha çok memnun olarak ayrıldı yayladan?

Yayladan katığını vede sığırlarını alıp giden hiçbir laz, memnun olarak ayrılmamıştır yaylacısından. Yayladan köye varıncaya kadar, hep konuşur, hep şikayet ede ede varırdı köyüne.. Sene olunca, sanki hiçbir şey olmamış gibi gene aynı yaylacıya verirdi sığırlarını, çünkü başkasına vermesi ayıp olarak karşılanırdı, zaten yayla sahipleri de buna çok dikkat eder, komşusunun sığırlarını almazdı. Bazen olurdu ama çok utanırlardı, nasıl aldım diyerek, böylesine de güzel bir geleneği vardı yaylacılığın.

Üç ay birlikte yaşadıkları komşusunun ambarına girip, ne yaptın ne etti diye bakmaz, Sığırlardan sağdıkları sütü bile göstermezdik birbirimize, zaten yayla sahipleri de bunu istemezlerdi, buralarda en çok korkulan şey, göze gelmekti.

... Hiçbir, Batıl inancın olmadığı bizim o yörede, her nedense göze gelme korkusu yaşanırdık. Duygusallığın en dorukta olması, paylaşımların en çok olduğu yerlerdi buralar.

Biz çobanlara düşen görev, sadece sabahları ahırdan çıkarılan o sığırları önümüze verilip, akşama sağ salim eve teslim etmektir. Yayla sonunda hiç kimse bize herhangi bir ödül vermez, kimsede bizi hatırlamazdı bile. Oysa yükün en çoğunu biz çobanlar çekerdik.

...İlk defa almıştık bu köyden sığır. Yani laz.(laz) El malı. Belli bir para karşılığında 90 gün bakmaktır, bu el in sığırlarına, Bunun adına da yaylacılık diyorduk.

Yanlış hatırlamıyorsam iki sığır birde dana vardı, bu sığırlardan bir tanesi 90 gün boyunca hiç yatmamış ve yerini yadırgamıştı. Ancak kendiliğinden yere yıkılırdı, tabi bunun adına yatmak denirse..

Yayladan İnim zamanı yaklaştı ve ineklerin sahibi yaylaya gelip, ineklerden birini götürüleceğini söyleyince, anam, inim zamanına az kaldı, ya bu sığırı götür, yada ikisini birden götür deyince.

İneğin sahibi ise sadece bir tanesini götürebileceğini söyledi anama.

Anam, hayır, bu sığır buraya geldiğinden beri hiç yatmadı, eğer arkadaşını bundan ayırırsan bu sığır peritir.(peritir) Şuursuzca kaçış anlamın da: Gider dese de sığırın sahibi sanki duymuyordu anamın dediklerini. Çok acil lazım bize bu sığır, bu bir hafta daha kalsın deyip diretti, ve götürüleceğim dediği sığırı alıp gitti.

Anam da çaresizce kabul etmek zorunda kalmıştı. Sığır yaylaya geldiğinden beri, yıkılmalar hariç, hiç yatmadığından dolayı, çok zayıflamış, hem de artık süt vermiyordu. Öylesine güzel, öylesine hoş bir sığır ki sormayın. Uzun belli moltofon ineğiymiş kocaman boynuzları, yerlere serilen memeleriyle çok dikkat çekmişti yaylaya getirildiğinden de

. Anam, ise, çok endişelenmiş, yok, yok bu sığırı gözden yerler diyor, kendi kendine konuşuyordu. Daha sonrada yerini yadırgayıp yatmadığında ise, ben dememiş miydim bu sığırı gözden yerler diye, bak yatmıyor, yatmıyor işte der içini döker, rahatları Sığırın sahibi aldı arkadaşını köye götürdü. Eresi gün hiç bir şey olmamış gibi anam ve diğer yayla sahipleri, sığırları önüme katarak meraya yani otlığa götürdük diğer çoban arkadaşlarla birlikte. Çürük göl diye bir yer var, hem geniş bir otlak yeriymiş, hem de buradan sığırları toplamak çok daha kolay oluyordu..Sığırlar aşağıdan otlaya otlaya yukarıya çıkıyor, bizde yukardan önlerini kesip toparlayıp yatağın olduğu yere götürüyorduk.(yatak) Yayla evlerinin bulunduğu geniş alan: Sığırları oraya, çürük gölün olduğu otlığa bıraktık.ve çoban arkadaşlarla beraber eve gelip kahvaltıdan sonra tekrar döner toplarız, düşüncesiyle arkadaşlarla anlaşır, hep beraber evin yolunu tutmuştuk.

Öylene doğru çoban arkadaşlarla toplanıp, dağıttığımız sığırları hep beraber toplamaya başladık. Bilenler bilir, o sis, işte o sis geliyordu ve de öylesine acele ediyorduk ki. İnim zamanı, bir aksilik olmaması için çok dikkatli oluyorduk hepimiz. Anam hep söylerdi, yaylanın sonlarında hep bir aksilik olur, bu yüzden çok dikkatli olmak lazım. Bu düşünce hemen her yaylacının beynine kazınmıştır, hemen herkes buna katılır ve inanırdı. Aman ha çocuklar, şunun şurasında birkaç gün kaldı sakın ha bir aksilik olmasın diye tembihler alarak giderdik çobanlığa.

Bütün sığırları topladık ama bizim sığır yoktu ortalıkta, her tami ya baktık, her tepenin ardına gittik, yok, sığır yoktu. Akşam eve gelemezdim anam beni dövecek korusundan, sanki suç benimmiş gibi.

Arkadaşlar, bu dandik sığır belki eve gitmiştir, önce yatağa bir bakalım, olmasa geri döner aramaya devam ederiz dediler vede öylede yaptık. Topladığımız sığırlarla birlikte yatağa döndüğümüzde ise anamın elleri belinde kapıda beni bekliyordu, sığırın kaybolduğu haberini diğer çoban arkadaşlardan almıştı çünkü.

. Anam bağıyor kızılca kıyameti koparıyordu, hem bana hem de sığırı götür dediği halde götürmeyen sığırın sahibine. Ben kaçıp saklandım. Havanın iyice kararmasını bekledim, akşam olunca, anamın ahıra inip sığırları sağılmaya başlamasını fırsat bilip, gizlice eve girip, usulca yatağa girdim, karnım açtı ama karnımın aç olması çok da

umurumda değildi.

Anam uykudayken bir şey demezdi o huyunu keşfetmişim nasıl keşfetmişsem artık. :))
Ertesi gün sığırları otlamaya bıraktıktan sonra yeniden aramaya başladık, Yaylamız zaten dağın hemen tepesinde kuruluydu, bu yüzden küçük tepeler vardı etrafta. O tepelerin her yanına bakıyor, sığırların gidebileceği, ya da gidemeyeceği her yeri arıyorduk, çoban arkadaşlarla birlikte.

...Bizim bu sığırın çok tembel olduğunu hemen herkes biliyordu, onun için, arkadaşlar, ya bu sığırın adım atmaya ferri yoktu, ta oralardan buralara gelemez, biz boşuna buralara bakıyoruz deseler de, hepimiz biliyorduk ki, şuuru bozulan sığırlar aklın almadığı yerlere gidebiliyorlardı. Bu yüzden hem yakınıyor, hem de didik didik her tarafı arıyorduk tekrar tekrar.

Bizim yaylaya en yakın olan bir yayla daha vardı, Homeze yaylası. Çoban arkadaşlarla o yaylaya çok yaklaşmıştık ve bakınca, o yaylanın çobanlarını görebiliyorduk Hadi oradaki çobanlara da soralım dedik ve de gidip sorduk. Yaylalarda bu tip durumlarda inanılmaz bir dayanışma olurdu ve herkes elinden gelen yardımı yapardı birbirlerine ve yaylacılar arasında olan ilişkilerde asla yalan kandırmaca olmazdı. Bu yüzden herkes birbirine çok güveniyordu, ilişkiler çok samimi olmasa da.

O yaylanın sığır çobanları bize bir yer tarif etti, isterseniz oraya da bir bakın.Dün bizim sığırlar oraya doğru hızla koşmaya başladılar, bizde ne oldu diyerek arkalarından koştuk ve bizi oraya götürdüler, baktık orda çok güzel bir sığır yatıyor çok güzeldi, içimiz yandı ama yapabileceğimiz bir şey yoktu ve hemen sığırları alıp uzaklaştık oradan.. O sığıra yazık olmuş, kurt onu tek darbeye öldürdü. o güzel sığırın orada öyle yattığını görmek çok üzücüydü.

Kimin sığırıydı bu sığır? Diye sorunca

Ben üzgün bir bakışla onlara bakınca zaten anlamışlardı benim olduğunu

Bu çok belli oluyor ki, bu sığırı kurt güpe gündüz öldürmüştü, yani biz bu sığırları otlasın diye bıraktıktan kısa bir süre sonra yani.

Diğer sığırlar yukarı doğru çıkarken, bu aşağılara doğru inmişti, çünkü arkadaşı yayladan götürülürken aşağıya doğru gittiğini görmüştü, sakın inek deyip geçmeyin ha.

...Biz komşu yaylanın çobanlarının yanından ayrılırken, hızla o yöne doğru koşmaya başladık.. Tarif edilen sığır tam da bizim aradığımız sığıra uyuyordu, yayladan bizim sığırdan başka kayıp yoktu,, o yaylanın da sığırlarında her hangi bir kayıp olmadığına göre, bu sığır bizimkinden başkası olamazdı. Biz hepimiz çocuk sayılırdık, bize sığırın yerini tarif eden çoban, bize göre ağabeydi, biz hızla koşarken arkamızdan seslendi, isterseniz gitmeyin o leşe başka hayvanlarda gelir şimdi. Bu sizler için tehlikeli olabilir, çok dikkatli olun, Ya da bir bakın sonra oradan hızla uzaklaşın, diye de tembiledi arkamızdan.

Biz hiç arkamıza bakmadan koşuyorduk, hem düz hem yokuş aşağı. Bulduğumuz yerden o kadar aşağıya inmiş ki, bu tembel bu uyuşuk sığır, o haliyle buralara nasıl indiğini şaşırılmıştık. Oraya doğru inerken, bir yandan da dua ediyordum olmasın, Allahım ne olur bizim sığır olmasın diye.

Kısa bir süre içerisinde O yere indiğimizde ise bizim sığır boylu boyunca yerde çalılıklar arasında yatıyordu, oydu, tek darbe almıştı memesinden başkada bir yarası yoktu, upuzun yerde öylece yatıyordu..O an içimden, kalkabilirsin hadi kalk demek istedim ama bu mümkün değildi. O an ne hissettiğimi bilemiyorum, ne hissedebilirdim ki o çocuk yaşta, yaşım sekiz ya da dokuzdu. O andan sonra hatırladığım tek şey, hızla koşmaya başladığımızdı, o çobanın uyarısını dikkate almıştık çünkü. Kendi bölgemizden çok uzaklaşmış, ta aşağılara inmiştik, bu da bizimde tehlikede olduğumuz anlamına geliyordu. İlk ve son olmuştu bir sığırı kurda kaptırmam, oda benim suçum değildi. Henüz yaşımla sekiz'di ve de 36 sığırı bana teslim etmişlerdi al bunlara bak diye. Sonrası mı? Bilmiyorum, yani hatırlamıyorum.

Okan Yavuz

Git gelme

Git gelme bana git
al sevdanı yüreğimden
Su gibi geldin
Su gibi aktın yüreğime
Al şu gönlünü benden
Alki kurtulsun senden bu beden
Al hepsini al,git gelme
Kurtulsun ruhum esaretinden
Git geldiğin yere geri dön
Kurusun bu yüreğim,kurusun ki
kurtulsun seni sevmekten.

Okan Yavuz

Gönül sevdasız olmaz..

Dalın muhtaç olduğu,
güldür dikendir.
Ne günah yanlış,
Ne sevap doğru.
Toprağın muhtaç olduğu
yağmurdur yağmur.
Gül dikensiz.
Gönül sevdasız olmaz.
Toprağın yağmura ihtiyacı var.
Bulut kıskançlık yapıpta
yağmuru vermese?
O zaman ne olacak?

Okan Yavuz

Gül sen ve ben

Sana bir gül versem
Bir yaprağında yağmur
bir yaprağında damlası yağsın
Sana bir gül versem
Bir yaprağında aşık
bir yaprağında sevdası olsun
Sana bir gül versem
Bir yaprağında sazı çalsın
Bir yaprağında sözün söylesin
Sana bir gül versem
Bir yaprağında su
Bir yaprağında susuzluk olsun
Doya doya içersin diye
Sana bir gül versem
Bir yaprağında sen
bir yaprağında ben dursam
Sen bana bir adım gelsen
ben sana iki adım gelsem
Sana bir gül versem
Sen gülü ben seni seyretsem
Sana bir gül versem
bir yaprağını sen
bir yaprağını ben kurutup
birlikte bir defterin arasında saklansak
Sana bir gül versem
Bir yaprağında sen
Bir yaprağında bem
Birbirimize sarılıp
Birlikte yaşlansak

Şair Okan Yavuz

Okan Yavuz

Güzel anam

Babamın taşsız kraliçesi
Benim dalları budarılmış söğüt ağcım
Sineeem! ..
Yanık bağına sığındırarak büyüttüğün şu kızın varya
Senin için deli oluyor güzel anam
Hayatın acımasızlığından,
Deli deli akan suların gazabından
Hiç dilim varmıyor ama,
Nasibini alabileceğinden korkuyor.
Anaaaam! ..
Güzel anam
Sensiz bir yaşam olabileceğine inanmam
Yetim büyüdüm koynunda
Yüreğinle sarmaladın
Sevgini bal, kaymak olarak sundun bana
Bakışların deva oldu
Kaşla göz arasında dillere destan bir gülistan yarattın
öyle değil mi güzel anam

Dertdaşım
Sırdaşım,arkadaşım
Milletin genç analarına değışilmezdi anlayışın
Keşke biraz çekilmez olaydın
Keşke yetim olarak koynunda öleydim
Şimdi birgün bile ayrılabilceğimizi düşünmek ürkütüyor beni
Aaaaam! ..
Kendine iyi bak biliyorsun acına dayanmam
Yemeğine dikkat et,
Uykusuz sabahlardan kaçın
Arada yürüyüşünü ihmal etme
Eğer birgün düşersen dara
Mutlaka, mutlaka beni ara
Yatağında bir yer ayır, koynunda sığınak
Hayat şartlarındandır ayrılık özlemi ve yanmak
Güzel anam! ..
Benim sevgime,yüreğimin gücüne inan
Gerekirse olacaktır sana kurban BU CAN.

Okan Yavuz

Hasret

Sana öyle hasretim ki!
Kapandı yollarım, aşamıyorum.
Sana okadar çok şey anlatmak istiyorum ki!
Düğümlendi dilim, çözemiyorum.
Anlatsamda ne farkedecek ki?
Boş ver, unut gitsin!

Okan Yavuz

Hayalimdeki resim

Yıllarca hep bir ev resmi çizmeye çalıştım.
Üç gene benzerdi çatısı
Kapisını takıpta, bir türlü camlarını nereye yerleştireceğimi bilemezdim.
Hele bacası yokmu? otutturamazdım bir türlü.
Ya yerini bulamazdım, ya yamuk olurdu.
Dumanın resmimi ise hiç yapamadım.
Hep güzel bir ev resmi çizmek istedim.
Öğretmen, hadi çocuklar temiz bir yazı yazın derdi.
temiz yazı nasıl oluyorsa? artık
Aksilik ya hep arka taraf boş olurdu yaprağın. koparmak yasak haa
herkes boş sayfalara yazacak, sonra karışmam derdi öğretmen.
Hiç güzel ve de temiz bir yazı yazdığımı hatırlamıyorum
çok ta önemsemedim zaten.
Ama diğer bir ders yada ertesi gün,
hadi çocuklar herkes güzel bir resim çizsin dediğinde öğretmen
inanılmaz bir çaba harcardım.
Ama hiç bir zaman güzel bir ev resmi çizemedim.
Bahçesinde güzel çiçekler,
yan taraftan akan derenin üzerindeki kemer köprü.
Gökyüzünü kaplayan bulutlar,
Dğların arkasında gizlenen güneşin gülümsemesini hiç unutmazdım
Kitaplarda gördüğümüz o resim!
Otomobilin içinde sıkışan adam.
Otomobilin resmini çizmeyi bir nebze de başarsamda!
Ama hiç bir zaman güzel bir resmi çizemedim.
Ya bacasını çizemedim,
ya camlarını yerleştiremedim.
Ya da çatısı yere yakın oldu. Hele o bacası yokmu?
Ya hep yamuk yaptım, yada yerini bulamadım.
Dumanın resmini asla çizemedim.
Ağacın gölgesi düşerdi üstüne evin.
Yaprakları bir türlü açamazdı.
Kuşların kanatları tam olarak benzemesede
genede kuş olduğu belli olurdu
Ama hiç bir zaman güzel bir evim olmadı.
Zaten hiç bir zaman güzel bir ev resmi çizememiştim.

Okan Yavuz

Hayaller ve düşler.

Bir elimde hayaller
Bir elimde düşler
Arkada kalan gençlik
Görmene engeldir yolun sonunu
Önüne düşen gene kendi gölgendir.
Akşam üstü incir ağacına çıkmak
kadar tehlikeli aslında.
Kör bir kuyudan su içmek gibi
bir elde hayaller,
Bir elde düşler.
Akşam rüzgarı kadar serin
Kış güneşi kadar aldatıcıdır.

Okan Yavuz

Hayat:

GURUR:

Gurur, gururumuz.
Bazen neler yaşatır bize
Bazen nelere katlanmak zorunda kalırız
Öyle değil mi?
Neden diye soranlara?
Başını öne eğip
Bazen sesli, bazen de sessizce
Gurur, gururum yüzünden
Yüzümüz kızarır böyle söylerken.
Gurur demek insanın ta kendisi demek
Gururla yürümek, göğsünü gererek
Başını dik tutması her yiğidin harcı değil.
İyi ki gurur var
İyi ki insanız, gururumuzda bundan zaten.

HAYAT:

Çökünce üstüme akşamın karanlığı
Nefes alamaz, boğulur gibi oluyorum
Şokak lambalarının altında
Üşüyen ellerimizi ısıtmaya benzer hayat

Hayat insan kadar net
İnsan kadar güzeldir.
İnsan kadar nankördür.
Hep kabahatli başkasıdır.
Sorgulayıp yargılamak en kolayı
İş sorgulanmaya gelince de
Hep bir bahanesi vardır:

Gündüz YAVUZ...

Okan Yavuz

Her Şey yer deęiŐtirdi

Her Şey yer deęiŐtirdi

Bir sűrű gűlűŐ
Bir yűrek dolusu nefes
Yanaklara doluŐan o buseler
Her bir űpűŐűn műhűrműŐ gibi
Vurulurken dudaklarıma
Ellerime koyacak yer aradım
Titrek dizlerime hâkim olamayıp
Yere çűkmemek için çabaladım
Kalbimin sesini duydun mu?
Bende duymadım zaten
Ben dűnyaya Saęır oldum,
Dűnya da bana saęır oldu
Her Şey yer deęiŐtirdi
Ortalık sessizlięe kaldı bűylece
Gűndűz Yavuz..
Temmuz 2015 Cuma.

Okan Yavuz

Hesabınmı var?

Rüzgarmı getirdi,? seni aniden.
Sonbaharda sararan yaprak gibisin.
Sallandın durdun sanki derbeder
Kökleri kurumuş ağaç gibisin.

Sevdaya tutulmuş aşık gibisin.
Derinlere dalan, dalgıç gibisin.
Bakışların durgun, yüzünde acı
Dalgalı denizde, sandal gibisin.

Yükünü çattın, daracık yollar.
Yüzünden terler yerlerde damlar.
Tepede güneş, battı batacak
Mutluluk nerde? arar gibisin.

Ayağında lastik, çorabın delik
Emeğinin karşılığı yoktur üstelik.
Gece ay ışığını, güneşmi sandın?
Bir şey yitirmişte arar gibisin.

Derindir çizgiler, bakma istersen.
Geçmişten hesap, sorma istersen
Geçen geçti, giden gitti kabul et artık
Aynalardan hesap, sorar gibisin.
12 mayıs 2007

Okan Yavuz

İçimizdeki öfke

Bu farklı bir şeydi..
Bir boşluk,ötekilerine benzemeyen bir boşluktu bu
İçi boş ama,genede basınç yapıyordu.
Yani anlamı olmayan bir boşluktu.
Anlamsız olsada,diğerlerini tetikliyor
Ve huzursuz hissettiriyor size kendinizi.
Dolmasını istiyorsunuz ama.
Nedir,nasıl dolar kestiremiyorsunuz?
Kestiremediğiniz her ne ise,rahatsız etsede
Siz onunla gene de yaşamaya devam ediyorsunuz.
Bazen insanın ulaşamadığı yerler vardır
Bu kendinizde olsanız bile,yetersiz kalıyorsunuz.
Siz kendinize ulaşamıyor ve müdahale edemiyorsunuz...
Size yön verip, şuursuzca hareketler yaptırıyor,
Siz sadece seyrediyor ve,denileni yapıyorsunuz
Bu duygu yıllardır vardı ama,birşekilde bastırıyordunuz..
Yıllar geçtikçe bazı şeyleriniz zayıflıyor ve, bazı özellikleriniz ortadan kalkıyor.
Yenik düşüyorsunuz kendinize ve zamana.
Yıllardır kontrol ettiğiniz, yada öyle sandığınız hayata yenik düşüyor ve teslim oluyorsunuz..
Başlarda yadırgadığınız şeylere, zamanla alışıyorsunuz.
Artık okadar alışıyorsunuzki,her şey doğal gelmeye başlıyor..
Yıllarca bastırdığınız,ve boğduğunuz kendinize,bakıp bakıp duruyorsunuz
Hatta gülüyorsunuz bu benmiyim diye?
Artık yaşın önemi yok
Yaş faktörü kalkıyor ortadan..
Bir anda baş kaldırılıyorsunuz sonuçlarını bilmeden, düşünmeden.
Boş ver diyerek kontrolünüzüde bırakıyorsunuz kendi haline.
Aman boş ver,gittiği yere kadar demegide öğreniyorsunuz..
Eğer bunları seneler önce sorsalardı bana
Hiç bir anlam veremez,asla kabulde etmezdim.
Şimdi meydan okuyorum hayata.
Meydan okuyorum her şeye ve herkese.
Hayatımın bana ait olduğunu ancak öğrendim.
Biraz geç kalmış olsamda..
Bir günlük beylikte beyliktir diyorum ve, devam ediyorum..

Okan Yavuz

İnsan olmak!

İnsanları anlamaya alışma!

İnsanları anlamaya çalışmak
Zaman kaybından başka bir şey değildir.
Onları anlamaya çalışırken
Kendinden çok şey kaybediyorsun

Okan Yavuz

İnsanlığın tanımı.

Sorguya çekildi insanlar
Katledildi bütün insanlık.
Bir yanda cennet,
Bir yanda cehennem.
Tüm dinler, zan altında kaldı.

Yandı anaların yüreği
Dul kaldı taze gelinler.
Ya kundaktaki bebeler?
Kan ile beslenen, vanpirler
Kir içinde kaldı insanlık.

Top tüfek oyuncak oldu.
Namluda etten duvar bedenler.
Ana kız, ağıt yaktı ağladı.
Baba oğluna siper oldu
Toz, içinde kaldı insanlık

Yaşasın insanlık,
Yaşasın Cumhuriyet
İşte insan, işte hürriyet
Tek sevilen renk ise, dolar yeşili
Sınıfta kaldı, bütün insanlık

8 Mayıs 2007.

Okan Yavuz

İstanbul

İstanbul artık yaşlanmış.
Saçları döküldü, sakalında beyazlar var.
Bıyıkları da eskisi kadar gür değil.
İstanbul artık yaşlanmış.
Göbeği şişti, elbiseleri eskimiş.
Kendi düşlerimmi eskidi yoksa?
Duygularıma gen vurmaktan yorgun düşmüş olabilirmiyim?
İstanbul artık yaşlanmış.
Dişleri sarardı, yüzü buruşmuş.
Kendimi gizlemek için mi İstanbul'a dil uzatıyorum?
İstanbul yaşlandı işte,
Çatlasanda, patlasanda İstanbul yaşlandın işte.

Okan Yavuz

İstanbul böyle işte

Gene yansıtmış egzotik güzelliğini
karamsar bakışlar arasında.
Sevgilere ilham kaynağı olmuş
Kar serpiştirirken, güneşle anlaşmış.
İlkezi tanışmıştım karla sanki
İlkezi, ben seyrediyormuşum gibi.
Tek başımaydım koca istanbulda
Paylaşmak istiyor, anlatmak istiyordum bu anı.
Harika duygular yaşatın bana istanbul.
Yıllardır küs, yıllardır kavgalıydıkta.
Bu sabah barıştık senle, istanbul.
İstanbul böyle işte.
Şairlere konu, sevgililere kumru oluyor böyle
İstanbul gene yaptı yapacağını
Gene girdi kanıma bu sabah.
Kenarına, köşesine dokunmama izin vermedi.
Açmadı kuytularını,
göstermedi, bakmaya fırsat vermedi.
Acımasızlığını, ustaca saklayabiliyordu artık
Sefilik diz boyu, bundan utanmıyordu.
Belki bu yüzden romantik oluyordu
bekli bu yüzden, kör bakışlar yaratıyordu.
Döne döne yere düşen, kar tanelerini seyrederken
Güneşin soğuk bakışları, eşlik ediyordu
dans eden kar tanelerine.
Romantik vede nefessiz.
gene yaptı yapacağını istanbul.
Kim ne derse desin
Aşıkların gözünü kör,
gönlünü hoş etti gene istanbul.
Seni yaşamak, senle yaşamak bi harika istanbul.

Okan Yavuz

İşte bunu anlatmak çok zor:

İşte bunu anlatmak çok zor:

Yıllardın anlatmak, dertleşmek istediğim anneme yazıyorum

Hiçbir zaman okuyamayacağın, hiçbir zaman bilmeyeceğin bu duygularımı yazıyorum sana anne: Yıllardır büyük bir özlemlle beklediğim, o içten duygularla bana gülerek yaklaşmasını istediğim sen anneme yazıyorum:

Asla, hiçbir zaman senden duyamayacağım İçimde yanan bir ateş gibi duran, kor olmuş duygularımı, hiçbir zaman paylaşamayacağım sen anneme Bunları düşünmek, sıralayıp yazıya dökmek bana nasıl bir acı veriyor...., biliyor musun?

Beynimden geçen her "söz bir bıçak darbesi gibi iniyor kalbime".

Öylesine zor, öylesine acı ki bu duyguları yazmak, anlatılır bir durum değil. İşte bu gün bütün bunları neden? - yazıyorum, neden? - icap etti onu da bilmiyorum be anne.

Bu sabah zor bela kalktım yatağımdan. Bu dudrum hastayım, ya da yorgunluk değil, bu tamamen bezginlik, umutsuzluktur anne.. Umutlarımın tek tek içimden kaçıp gitmesiyle ilgilidir bütün bunlar. Son bir aydır adeta stres kazanında kaynıyorum

Son bir aydır uyumuyorum, her gün bir parçam kopup gidiyor, her gün biraz daha eksiliyor bir yanımda. Hiç bu kadar ağlayıp gözyaşı döktüğümü hatırlamıyorum.

Hayatımda kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Çok şeyler yaşadım, çok şeyler atlattım, ama bu durum çok farklı geliyor bana anne.

Yıllardır hayatımı bir düzene sokmaya çalıştım, buna hala çalışıyorum ama her seferinde bir yerlere çarpıp geri düşüyorum böyle.

Hayal kurmayı kendime yasaklamama rağmen, gene gizliden gizliye hayal kurmaya devam ediyorum. Bazen yasakları delmek hoş bir duygu oluyor her nedense. Ama hayallerimle birlikte umutlarımda ellerime düşüp çürümesi çok acı veriyor bana. Biliyorum ki bunları hiçbir zaman okuyamayacaksın, olsun, ben gene de yazıp, rahatlamak istiyorum her nedense

Ben sabahın ilk ışıklarıyla kalkıyorum ve hala uyku tutmuyor beni. Aynaya bakmaya çekiniyorum, yüzümdeki o korkuyu hala silemedim, acaba bugün işler nasıl olacak? Acaba ay sonunda biriken borçlarımı ödeme zorluğu çekecek miyim?

En çok da neden korkuyorum biliyor musun anne? Bir gün buraya, bu iş yerine kilit vurup gitmekten.

Bir gün buraya kilit vurmam zorunda kalırsam, işte buna dayanmam, işte bu beni yaralar, acıtır, yıkar, öldürür. Bunu düşünmek bile beni deli etmeye yetiyor inan anne.

Ne zorluklarla göğüs gererek açtım ben bu iş yerini, biliyor musun?

Nerden bileceksin ki sen anne. Sen beni hiç merak edip bakmadın ki, gelip beni hiç görmedim ki. İnan anne hayatımda sana hiçbir kere yalan söylemedim, gene de söylemeyeceğim

Belki üzülecek, belki zoruna gidecek ama ben gene de söyleyeceğim. Sanki sen beni en az sevdin, sanki hiç olmasaydın keşke der gibi ifadeler hissetim yüzünden, bakışlarından. Biliyorum biz anneler, asla böyle şeyler düşünmez ama peki..., o zaman, ben neden? - böyle şeyler hissediyorum? .:

Bunları yazmak, bütün bunları söylemek kolay sanıyorsun değil mi?

Bende bir anneyim, iki oğlum var unuttun mu? Anne.

Bazen sana da haksızlık yaptığımı düşünmüyor da değilim hani.

Daha gençliğini yaşamadan, hayatın en uçurumunda buldun kendini. İş güc yoksulluk, o kadar çocuk doğurmak hiç de kolay değildi. Sıkıntıların en büyüğünü çektin farkındayım da, peki ben ne yapabilirdim, benim suçum neydi be anne?

Her akşam anıları geri sarıp bakıyorum, gözümün önünden geçen o karelere bakıyor, hiçbir şey bulamıyorum bana ait. Her şeyimle yasaklanmış bir hayat. Özgürüm özgür olmasına da, özgürlüğüme de kelepçeler vurulmuş, seni bu kareler de neden? - göremiyorum anne.

Ne dün, ne bugün, mutlaka yarımda göremeyeceğim bu kesin. Seni her zaman aradım, hep aradım da seni bulamadım. Sen bana hep uzak oldun, sana hiçbir zaman ulaşamadım. Bunun için çaba harcadın mı diye sorma, bütün çabalarım bunun için, inan anne.

Bağırdım ağladım küstüm, bilirsin çok da aç kaldığımı, olmadı. Duyuramadım sana sesimi, bunun için hep ağladım ben, gözyaşlarımı hep içime akıttım, ben gözyaşlarımdan hep utandım, biliyor musun, bu durum hala geçerli benim için anne.

Ben hala ağlıyor, ben hala gözyaşlarımdan utanıyorum. Ben ağlarken hala gözyaşlarımı saklıyor, kendimi saklanıyorum yorganın altına.

Ben hala ağlamaktan utanıyorum, bunu neden yaptığımı da bilmiyorum, sen belki bilirsin diye sana sordum anne.

Benim içimdeki o şey, adı her neyse, onu atamıyor, eritemiyorum. Bazen kusmak istiyorum, kuşarsam her şey akıp gidecek lavaboya diye düşünüyorum. Oysa bunun doğru olmadığını biliyorum ama sanki bir çareymiş gibi geliyor bana böylesi.

Ben hiç mutlu olmadım, mutlu olmak için çabalıyorum ama bir türlü o çabalarımın karşılığını alamıyorum. Hep bir yanımda eksik, hep bir şeyler tam olmuyor, aradığımı bulamıyorum, ben çok üzgünüm anne.

Duygularımı anlatmanın bu kadar zor olacağını, tahmin edemiyordum. Yazarken kalem elimi düşünceler dilimi yakıyor. Yüreğim alev alev, canım acıyor. Gözyaşlarım akamıyor, öylece kurudu kaldılar kirpiklerime, aslında ağlamak istiyorum. Ağlamak istiyorum da, ağlamayı da başaramıyorum, ağlamayı da başaramıyorum be anne.

Kalabalık arıyorum, kalabalık mutlu insanlar ama yok bulamıyorum. İşte bende onlardan biriyim, mutsuz ve de yalnız. Ben unuttuğum o gülmelerimi arıyorum, yüzüme

sinen o mutsuz ifadeyi söküp atmak istiyorum, beceremiyorum. Ben kendimi arıyorum, ben kendimi bulmak istiyorum be anne.

Ben hep hüzünlü şeyler düşünüp yazmak istemiyorum, ben artık gelecekte korkmak istemiyorum. Ben normal insanlar gibi düşünüp, onlar gibi yaşamak istiyorum anne.

Ben çok üzgünüm, hem de çok. Bütün bunları yazmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm.

Asla seni üzme, asla seni kırmak istemedim. Bu aklımın ucundan bile geçmedi.

Sana kırgın değilim, senden hiçbir şeyde istemiyorum, Sadece bunca yıldan sonra beni bir kere olsun dinlemeni istedim, hepsi bu. Ben yıllardır ağlıyorum bunu bilmeni istedim, inan anne.

İçimde biriken bu öfkeyi, ya da adı her neyse, içimden söküp atmak istedim. Beni hırpalamaya bana zarar vermeye başlamıştı, bundan kurtulmak istedim, hepsi bu. Bu ağırlığın altında eziliyordum, bunu bilmeni istedim, niye? Onu da bilmiyorum anne. Hayatta yapayalnız kalmışım sanki, korkuyorum be anne. Yalnızlıktan korkuyorum, bundan kurtulmak istiyorum. Gülerken acı çekmek istemiyorum, hepsi bu. Başka hiçbir art niyetim yoktu, inan anne.

Sevgi sözcüğünü hiç duymadım, bu söz bana yabancı, bu sözcük bana çok uzak. Bu sözcükten hep utandım. Utandığım bu sözcüğü bir kere olsun duymak istedim

Ben herkesi seviyorum, bana yabancı olan bu sözcük bu kadar nasıl büyüdü içimde bilemiyorum ama içimdeki bu sevgi dağlar kadar, bunu kimsenin bilmesini de istemiyorum, bundan utanıyorum, bundan, neden utanıyorum anne?

Ben bu dünyaya neden geldim, bunu öğrenmek istiyorum. Mademki bu dünyaya gelmişim, bende mutlu olmak istiyorum, hepsi bu kadar anne

Üzdüysem seni, senden özür diliyorum affet beni be anne: 16 / aralık / Pazar / 2006 /

Okan Yavuz

İşte hayat

İşte hayat şarap çanağından dökülmüş gibi
Yorgun,sarhoş,loş ışıkta bakan bir baykuş gibi
Miskin tembel uyuşuk,yan gelmişçesine yatan
Sorunsuz,ilgisiz,boş bakışlar faltaşı sayılmaz.
Uykusuz,kör,sağır olan aşık gibidir

İşte hayat

Şarap çanağından dökülmücesine sarhoş
Uyumsuz,kavgacı,kartal pençesi misali,
Çok uzak yoldan gelmiş gibi yorgun
Zamana karışan düler gibi mutsuz
Şararttı sevgileri sonbahar gibi.

İşte hayat

Şarap çanağından dökülen şarap gibi.
Gürevcinin kanadına takılan umutlar yopk artık,
Gökyüzündeki en parlak yıldızı seyreden sevgililer kaldımı?
Ya baharla birlikte coşan yüreklerden?
Yaz gülüşü gibi cıvıl cıvıl pembe düşlerden?

Elime alıpta koklamaya kıyamadığım gül değil,değil artık,

İşte hayat

Şarap çanağından dökülmüş gibi,
Yoksul,kirli,pasaklı,sereserpe perişan.
Alımlı çalımlı kardelenler öylesine işte

İşte hayat

Şarap çanağından dökülmüş gibi sarhoş
Döküldüğü çanaktan,düştüğü yerde boğulmuş gibi,
Donmuş,gülmeyi değil, gülümsemeyi bile unutmuş bir hal

İşte hayat

Bitmiş tükenmiş karanlıkta yürümeyi tercih edecek kadar utangaç...

Okan Yavuz

İşte öyle bi şey.

Akş, kasırgaya kafa tutmaktır
Yalnızlık ise
En günün ortasında,
ışığın yok olmasıdır.

Okan Yavuz

İtirafım Var!

İlk kez senden korkmadım.
İlk kez bu kadar cesurdum basarken bağına
Sek sek oynadım,bir o taş a bir bu taş a atladım.
Arada tökezleşem de olsun,önemsemedim.
Akşam karanlığı çökmeden yürüdüm.
Akşamın serinliği bir başkaymış senin tepende.
Bir yanım deniz,bir yanım Kadıköy
Ortada kalan her şeye merhabalar.
Kıyıya vuran dalganın sesi bir harika ya!
Bir sazın telinden dökülen name gibi
Hoş bir sevda kulaklarda.
Bu gün evet bu gün İstanbul
Seni rahat çiğnedim.
Korkularıma baş kaldırdım.
Kıyısında aşkın,kıyısında sevdaların,
Kıyısında yeşeren hayatın,denize kustuğu,
Beyaz köprüler kadar net onlar kadar beyazdı.
Vapurun sesi beni buna getirdi,dalmışım uzaklarına!
Seni çektim içime korkmadan,kokladım doya doya.
Göğsüne oturup,benim türkümü söyledim bir güzel.
Umursamaz görünsen de,aldırmasan da bana,
Ben seni hep sevdiy İstanbul!
Sana olan hayranlığımdır beni böyle hırçın yapan.
Bir gün evet bir gün bana sırt çevirmenden korktum hep.
Bu yüzdendir senle bitmeyen kavgam.
İşte sahil,işte ben
Bir seni dinliyorum,bir de vapurun çığlıklarını
Kayalıkları yalayan dalgalarına aldırış etmeden.
Seni evet, seni evet,bu gün
Korkmadan seveceğim,ey İstanbul!

Okan Yavuz

İyi.

İyi dans et bakalım duygularınla!
Savaş benim gibi.
Yok et bütün aklından geçen
en güzel anları.
Bas bağına karanlıkları.
Kaldır yanan feneri
Karanlıkta yüzünün kızarmasını,
Göstermez aynalar.
Tabi aynaya bakacak cesaretin varsa!
Göm, göm her ne varsa!
Her şeyi göm çukura.
Bulaşmasınlar bir daha sana.
Kaç, kaç, kurtul.
Yok ol.
Kaçmak kurtuluşsa!
20 mayıs/2007/istanbul.

Okan Yavuz

Kaçakmıyım?

Kaçakmıyım?

Kaçak gecelerim eşkiya sabahlarım
Son duraktan geri dönüşüm
Eriyişimin son hücrelerini saklamak isteyişim
Kanıtlayamadığım bir işkenceyle
Cezalandırılıp yok edilişimin resmimi
Direnirken zamana zamanın benden çalınışı
Uykularımın zabani görünüşlü hülyası
Her şey hayatımın son hatırası gibi
Derin iç çekişim, hırslarımı batırışım
Daracında asılı duran eski aşklarım
Hepsini kendi ellerimle giydirdim
Hepsinin düğümünü ben hazırladım
Bakışlarımın arka tarafında ki
o boşluğun asla doldurulmasına izin vermedim
Ben şimdi azılı bir katil mi oluyorum?
Gündüz Yavuz..06,11,2015

Okan Yavuz

Kara gözlüm

O bildiğin sevda türkülerini beceremem ben,
kara gözlüm
Benim sevmelerim kabadır
taş toprak gibidir
Şana öyle melodili de konuşamam,
Ürkeğimdir, sıkılırım, utanırım dilim sürçer.
Tutuğumdur, sonra dolarım da ağlayamam ben.

O bildiğin sevda şarkılarını da bilmem,kara gözlüm.
Benim türkülerim yanıktır, gariptir baştan sona
Hem nefesim de acıdır benim.
Yayla kokar bazı,bazı dağbaşı tüm anadolu kokar
Yufkayımdır hem, yüreğim tez kanar.

Sana yetemem, sana yetemem ben şehirlim.
Benim dağlarım gariptir sen bilemezsin
Benim köylerim şirindir, konarları var
Kusura kalma kara gözlüm
Kusura bakma, olmaz.

Okan Yavuz

Karadeniz kadını olmak..!

Kadın, balık ekmek arası yerken başka bir kadın gelip yanımıza oturmuştu, oturur oturmaz da sigarasını çıkardı yaktı.

Kadına, içmeden olmuyor mu dedim

Kadın başını havaya kaldırarak, olmuyor, ha balık ekmek ha sigara, nasılsa ölmeyecek miyiz? Balık ekmek yiyen ölmüyor mu? Televizyonları izlemiyor musun, baksana neler yiyoruz, sigara onlardan daha temiz dedi. Sonra başını az önce kadının satın aldığı balık ekmek satan satıcılara çevirerek, bak şunlara, onlar balık ekmeği nasıl hazırladığını biliyor musunuz? Nasıl temizleyip nasıl yıkıyorlar haberiniz var mı? Boş versene, en azından mikrobu yok dedi kadın ve derin bir nefes çekti sigarasından bacıklarını da üst üste atıp denize doğru üfledi dumanını.

Kadına, Rizelimi yoksa Artvinli misin diye sordum?

Kadın yüzüme bakarak, sendemi anladın, çok mu belli oluyor? Artvinliyim evet dedi. Benim eski ev sahiplerim de Artvinliydi de bu yüzden kolaylıkla tanıyabiliyor, anlayabiliyorum, konuşmalarından deyince, kadın, Artvin'in bir çok yeri var neresinden Artvin'in deyip başladı ilçelerini saymaya. Hopa mı yoksa? Sorduğu soruya yanıt vermiş oluyordu.

Evet Hopalıydılar, evet Hopa dedim.

Kadın, ben de Hopalıyım ama ben Lazca konuşmuyorum, ben Hemşin'ce konuşuyorum dedi. Kadın bir başladı konuşmaya gel de susturabilen sustursun, ya insan kelime aralarında bir nefes alır değil mi? Yok, kadın adeta nefes almayı unutmuş gibiydi. Arvinliler'in tam dört dili var dedi, Lazca, gürcüce, Hemşin'ce ve Türkçe, birkaç yerin de adını sayarak, buralarda konuşulan dilin daha çok doğulu şivesine benziyor, doğu şivesi var onlarda. Lazlarla, Hemşinlilerin şivesi Rize'nin şivesine benziyor dedi kadın. Peki, sen nasıl ayırdın? Sen nerelisin diye sordu bana.

Güldüm, bende Rizeliyim deyince kadın şaşırıldı, a hiçte benzemiyorsun Rizelilere, burada mı doğup büyüdün diye sorunca?

Hayır, buraya gelin olarak geldim, yirmi yıldan çok oldu buralardayım dedim kadına.

Kadın, ben de on sekiz senedir buralardayım ama sen beni gene de tanıdın dedi ve başladı anlatmaya. Bizler çok çalıştık, Karadeniz kadınına çok haksızlık yapıldı. Bütün işleri kadınlar yaptı, erkekler ne yaptı?

Haklısın, Karadeniz kadını çok çalıştığı için kendilerine hiç bakmayıp ihmal ettiler, bu yüzden de kocalarını Rus kadınların kaptırdılar deyince, Kadın başını sallayarak onayladı Ve Allahım'a çok şükürler olsun, o zamanlarda kocam beni buraya İstanbul'a almıştı, yoksa benim kocamda Ruslara gidecekti. Kadın. Çok kadın tanıyorum kocalarını Rus kadınlarına kaptıran. Ben köydeyken kocamın yanına sessizce giriyordum ki, kocam uyanmasın diye, uyandığı zaman da bir bahane uyduruyor kurtarıyordum elinden. Ne yapacaksın başka, ev kalabalık evde banyomu vardı, sıcak suyumuz mu vardı? Nerde yıkanacaktık, şofbenimiz mi vardı? Sabahın köründe kalk çay bahçesine git çay topla, bağ bahçe, ahırda sığırlar yok ormandan odun kes, akşam eve gel, kaynana yemek yaptımı yapmadımı, karnımız bile doymazdı bazen. Yağmur yağdı zaman da çamaşırları yıka ellerimizle çitilerdik. Oturmaya zamanımız mı vardı? Kocamıza zaman ayıracaktık. İnsana kalan o küçücük zamanı da uyuyarak geçirmek istiyorduk. Kocamın ayaklarını kucağıma alıp öpmek istiyorum ama kocam buna izin vermiyor, dedi kadın.

Kadınlar yağmur çamur demeden tarlaya koşar, beline kadar ıslanmış ayakları çamur içerisinde, yiyecekleri ise biraz ekmek biraz soğan biraz da peynir, günü böyle geçiriyorduk. Çay bu beklemeye gelmiyordu, zamanı var sırası var kotası var, yetiştirmek zorundasın. Sınır açıldıktan sonra adamlar o kadınları görünce ağızları açık kaldı, kadınlarda ne istediye verdiler erkeklere, adamların da gönülleri oldu.

Kadınlar tarlalara, erkekler de Rus kadınlarına gittiler.

İyi ki o zamanlar kocam beni buraya almıştı, yoksa benim kocamda gidecekti Rus kadınlarına. Burada öylemi? Banyo var şofben var sıcak su var, her şey hazır hiç itiraz etmiyorum kocama. Ayaklarını yıkayıp kucağıma alıp öpeceğim ama kocam buna izin

vermiyor, utanıyor üstelik. Burada öylemi? kocam çalışıyor ben yiyorum. Kendimi altı aylık evliler gibi hissediyorum dedi kadın.

Neden altı aylık? Daha önceleri kaynanamı vardı? Diye sordum kadına..!

Kadın, evet dedi. Kendi evimi kiraya verip ben kiraya çıktım altı ay oldu. Kaynanamın yüzünden çok huzursuz hissediyordum kendimi, çok karışıyordu bana.Şimdi ise çok rahatım, kocam geliyor işten, bana sarılıyor şakalaşıyor, oynuyor benimle ben utanıyorum yapma herif çocuklar var diyorum, kocam aldırıyor olsun diyor onlar bizim çocuklarımız diyor.Öh be dünya varmış, işte bu yüzden kendimi altı aylık evli hissediyorum diyerek yineledi sözlerini kadın.

Kadın hızını almıyordu bir türlü. Kadına soru sormaya fırsat bulamıyordum. Kadın kendi sorduğu sorulara gene kendisi cevap veriyordu.

Bir insanın en sağlıklı dönemi ne zamandır?

En çok ne zaman üretir? Yirmi kırk yaş arası. E bizler o yaşları işkence çekerek geçiriyoruz, arkama bakıyorum da, hiç iyi günler hatırlamıyorum. Hep kötü anılar, hep kötü anıları hatırlıyorum hep. Nedir bu Karadeniz kadınlarının çektiği böyle, biz Karadeniz kadınlarına çok haksızlık yapıldı çok. Artık öyle değil. Şimdi herkes uyandı, köylere gazino bile var, hemen her köye yol gelmiş. Bizim ilçeye küçük Paris diyorlar şimdi. Olan bizl eskilere oldu, bir çok yuva dağıldı boş yere.

Okan Yavuz

Kırdın...

KIRDIN..

Şu an bir yumrukla
Yerle bir etmek istiyorum
Gökyüzünü nedensizce
Gözyaşlarımı veresiye
Sen kullanasın diye
Sunmadım sana
Avuç içi kadar bir kalbim vardı,
Onu da sen kırdın
Mutlu musun şimdi..
Gündüz Yavuz..

Okan Yavuz

Korkma

Eğer bir gün namahremleşirsem benden kaçma.
Eğer üşürse ellerim, solursa yüzüm benden korkma.
Bir öpücük kondur yanağıma.
Akarsa bir damla gözyaşın deymesin bana
Acıtır, acıtır beni dayanamam.
Öyle durgun durduğuma bakma
Yüreyim benimle,
Kalbime bütün duygularımı kapatıp, kilidini kaybettim.
Uyumaktayım.
Sen dokun bana ben hisederim, yeterki ağlama.
Eğer bir gün giderde bulamasan beni, şaşırma arama.
Upuzun uzanan kırlarda
Beyaz gelinlik giymiş dağlarda
Bak, bak belki görürsün beni.
Eğer bir gün namahrem olursam sana,
Sakın, sakın ha benden kaçma.
Çevirme yüzünü dokun bana, dokun ben hisederim
Gelemezsen de anlarım bir demet gül yollabana

Okan Yavuz

Korkularım

Ağlamaktan korktum
gölmekten korktum.
Gözyaşlarımdan korktum
Bunun için akıtmam onları
Başkalarının akan gözyalarını görmesinden korktum.
Düşüncelerimden korktum düşlerimden de.
Sevmekten korktum,sevilmektende.
Güneşin batışından korktum.
Gecenin karanlığından da.
Yığınla korkularım varmış benim
Birgün korktuğumu anlayacaklar diye korktum.
Dağınığımdır,sabırsızda üstelik aceleci.
Korktum,korktum başaramamktan hep korktum.
Başım döndü,ellerim titredi,dizlerim çözüldü
Yere düşüp yığılmaktan korktum.
Birgün,ya birgün,işte bunu anlatmaktan çok korktum.
Anlatamamaktan,anlaşılammakta korktum.
Gürültü ürküttü,sessizlikten hep korktum.
Çalan bir telefon,
Uzun uzun çalan kapının zilinden bile korktum.
Yanımdan geçen tanıdığın merhaba demesinden bile korktum.
Ne çok korkularım varmış benim.
Hiç farkında değildim.
Alt alta dizdiğim bu korkularımı görünce gerçekten korktum.
Baksanıza ben hep korkmuşum.
Meğer ben ne korkakmışım.
Hayatım korkmakla geçmiş,haberim yok.
Yuh olsun sana,yuh olsun sana,sen busun işte.
Korkak,korkağın tekisin işte
Sen,sen her neyse,hayattasın işte...

11.10.2005

Okan Yavuz

Kllenmiş Yüreğim

Oy benim dertli başımda,
Arkadaşım,
Sırdaşım,
Yüreğim.....
Sana ne söyleyip,
Seni nasıl canlandırayım.
şu zıfırı karanlıkta,
şokak lanbasının ışığıdır,yüreğimi aydınlatan.
Ne aradıysam,
Komadımki,bulayım misali..
Kllenmiş hayatım,
Kllenmiş yreğimle
Başbaşayım işte.....

EMİNE ÇEPNİ

Okan Yavuz

Mektup sende...

Neler yazmışım diye merakımdan.
Ama bakmadım bakmadığıma göre de okumadım
Sonra çekmecemden bir zarf çıkarıp adini yazdım
Büyük harflerle, yalnızca adini yazdım.
Adresini bilsydim gönderir miydim bilmiyorum.
Mektup cebimde, Cebim yüreğime yakın.
Yüreğim sende.,Sen yüreğime yakın.
Öyleyse mektup sende..)))
.....Gündüz yavuz...

.....Gündüz yavuz...

Okan Yavuz

Meşe ağacı...

Meşe ağacı

Kar boran olmuş hava serin,
hava lanet, hava puslu yol vermez dağlar
Çıkmak istemiyorum sıkışıp kaldığım,
bu karanlık bu derin kuytu yerden..
Her yanımla sarılı olan bu sarmaşıklardan da
kurtulmak istemiyorum.
Bir bahar geldi başucuma,
dalları yeşil etekleri mor, yaprakları beyazdı.
El verdim elini aldım, dokundu yanağıma umarsızca.
Yaşları kan kırmızı akıyordu güneşin,
yakıyordu ovaları, her yer kan ter içindeydi.
Sığımdım kedi yavrusu gibi bu kuytuya.
patilerimi içime çekti, miyavladım derinden bir kaç kez,
gözlerimi kapattım hayalini kurdum o muhteşem dünyanın.
Ve Hayâsızca çizdim yaşamın resmini gözlerimle,
denize astım balıklar görsün diye.
kaldırımlar temiz, yollar temizdi
Tertemiz olmuştu şehir baştanbaşa
ama yosun kokuyordu gün, günün en ortasında.
Ve ben saklanıyor, çıkmak istemiyordum bulunduğum bu yerden,
ağlamak istiyordum nedensizce.
Gelen geçenin ayak seslerini duydukça,
biraz daha sokuluyordum kendime.
Kelimelerin ucundan tutup, ağızma götürüyordum,
kaçışıyor her biri bir yana, onları dilimde tutamıyordum.
Kaçışıyor yüzümden gülüşmeler,
aynalarda alay edip, oynaşır benimle şimdi.
Ben kaç kere görmüştüm yoksulluğu?
Birincisi dünyaya geldiğimde
İkincisi babam öldüğünde
Üçüncüsü de eşimi gömdüğümde
Alaylı günlerim başlamıştı böylelikle.
Yolum yokuşa vurmuştu bir kere
Düzlük aradım ormana düştü yolum
Sen benim meşe ağacım oluverirdin,
hem de evimin tam orta yerinde.

Gündüz YAVUZ....21 // 7 // 2010

Okan Yavuz

Mutluluk ve şarap..

Mutluluk, kadehin dibinde kalmış bir yudum şaraptır.
yaşlılık ise dudağa sürülen boya
gençlik, çılgın akan bir nehir gibi,başını bir o taşa bir bu taşa vurmaktır.
çocukluk ise hiç durmadan, neye ağladığını bilmemektir
ama hepsine bakıpta yaşamak, ayrı bir güzelliştir.Gündüz Yavuz..

Okan Yavuz

Mühür bakışım

Mühür bakışım

Bakışlarım da mühür oldun sevdiğim
Her nereye baksam seni görüyorum.
Bir ışık gibi gözlerimin içinden geçiyorsun
Yüreğimde kocaman bir umut,
Yüzümde tebessüm oluyorsun sen
Yarınım, geleceğim sensin emin ol buna bir tanem
Hüzünle baktığım yarınlarıma bir gün gibi doğacaksın
Yarınlar sakıncalı olmadan gel sevdiğim.
Seni beklediğimi biliyorsun.
„Bu sonbaharda geldi geçti yağmurla karışık
Gene hüzünler serili yollarda
Bak yine ağlıyor günler mühür bakışım
Düşen sarı yapraklarla siliyor gözyaşlarını gün.
Gelmezsen eğer sen mühür bakışım.
Doğacaktır hayatıma yeniden hüzün.

Okan Yavuz

Ne kaldı ki?

AKŞAMIN YALNIZLIĞI:

Çökünce üzerime akşam karanlığı
Gözyaşlarımla göl olur yatağım
Bazen mendil,
Bazen susturucu olur yorganım bana.
Kapatırım yüzümü, utanırım kendimden
Yaşlar gözümde düğümlenir
Düşünceler beynimde.
Dilim dolanır ağızım da
Yutkunmalarına boğulurum ben
Ayaklarım yere basmıştır gayri
Kanadı kırık bir kuş gibi yalpalıyorum.
Süzülürken gökyüzüne nazlı nazlı
Bir anda yere çakılı buldum kendimi ben.

NE KALIR Kİ?

Dere akar kum kalır
Yaprak düşer dal kalır
İnsanoğlu geçmezse
Kala kala yol kalır
Yaram derin elleme
Gelir diye bekleme
Dökülen su gibidir
Dolar diye bekleme
Durgun akarsularım
Serin sular gibiyim
Umudum yarınlarda
Dert gemisi gibiyim.
5 / 12 / 2002.

Okan Yavuz

Neydi mutluluk

Neydi mutluluk
Mutluluk masallardaki gibimi?
Yoksa böyle bir duygu yokmuydu?
Mutluluk neydi?
Ayaklarını denize sokup
gelen dalgalara çığlık atmak mıydı?
Mutluluk, iki sevgilinin sarılıp
öpüşmesiydi dersin?
Mutluluk, sahilde beklenen
bir sevgilimiydi yoksa?
Bir dost, bir arkadaş, bir akrabamıydı?
Ellerimi uzatıp dokunabilirdim mi?
Kollarımı açıp sarılabildim mi mutluluğa?
Neydi mutluluk?
Kavurucu sıcaklığın altında, taşlara uzanmak mıydı?
Yoksa bir pazar gününü daha yalnız geçirmek miydi?
Sahi mutluluk neydi?

Okan Yavuz

Neyi İstiyorum Biliyor Musun?

Oyaya nakış,
Güzele acımasızca bakış olmak istiyorum.
Bir bütün olup doğayla,
Bütün çiçekleri kucağıma almak,
Dolmak istiyorum güç olarak hastaların bardağına.
Sevgi olmak istiyorum güneşin ufuklarında
Aynı anda bütün gönüllere dolup,
Karanlığı gözlerimle boğmak istiyorum.
Karanfil olayım özgürlüğün namusuna.
Kanına kızılığımı katayım,
Her çatlakta ayağına düşen çizmenin tozunu almak,
Binlerce!
Ve binlerce tomurcuk doğmak istiyorum
Neyi istiyorum biliyor musun?

EMİNE ÇEPNİ
Misafir şair

Okan Yavuz

Niye Kızdın Ki?

Şöyle bir uğradım geçerken,
Havalarda sıcaktı.
Neden kapattın ki camları?
Merak ettiğimden değil
Zaten geçerken uğramıştım.
Kafamı çeviripte baktıysam ne olmuş ki?
Kapın kilitliydi de üzüldüm,
Hastaysan bi geçmiş olsun diyecektim.
Niye bakmadın ki?
Niye kızdın ki? Ne var bunda?
Rahatsız ettiysem özür dilerim.
Sadece geçiyordum uğradım,
Kötü bi niyetim yoktu, inanki.

Okan Yavuz

O anlar

O anlar...

Dağlara vurdu kızıl güneş
Yeşilin mor görüldüğü anlardı o anlar
Yüreğimde bam teli çalıyor
Türkülerin ses verdiği anlardı o anlar
Bir ceylanın son anda
av olmaktan kurtulup
kaçıpta taş kovuğuna
Saklandığı anlardı o anlar..
Gündüz Çepni

Okan Yavuz

Ogitti işte.

O gitti işite, diğerleride.
Bir hayallerim kaldı
Birde sittresli geçirdiğim o günler.
O gitti işte
Kırık aynaya bakar gibi bakacağım
sanırım, kurduğum düşlere.
Gitti o,gitti artık.
Yırım kalan bi hikayeyi bana bırakarak.
Zaten neydi tamam olan?
Hayatımı kendim zehir ederek geçirdim.
Boş gururuma feda ettim.
O gitti, gitti, yok artık..

Okan Yavuz

Olağanüstü Bir Gün..

Olağan bir gün yaşanıyor! Belki gökgürültüsü yoktu ama şimşeklerin ardarda çakması, kopacak olan fırtınanın habercisiydi. Hiç yaşanmamış gibi yaşanıyor herşey. Gün sanki ötekilerden kopuktu, bambaşka bir gündü yaşanan! Her zamanın akşam oluşu, sabahın yeniden açmasının tam tersi bir durumdu. Anlatılamayan şeyler vardı. Anlatılamayan sanki yasak olan şeyler. Oysaki birçok kişinin yaşadıklarıydı yaşananlar. Ortada bir senaryo, oyuncular ise yasaklı. Kocaman bir hayatın içinde küçük bir dünya, asla bir parmağın bile sığmayacağı kadar bir dünya.

Korkular yüreğinde, yüreği elinde ha düştü düşecek. Düz yolda sarmaşıklar dolanmış gibi yürüyordu. Kalbiyle beyni arasındaki kavgayı dinlemek istemiyordu. Bedenine vurduğu zincir yeterince canını yakıyordu zaten. Gözlerini kapamış, kulaklarını tıkamıştı. Öylece hem kör hem de sağır bir şekilde ilerliyordu. Korkularını habire savuşturup, yara yara her birini bir tarafa iterek yürümeye çalışıyordu. Her ne olursa olsun, her kim ne derse desin, bugün olağandışı bir gün, sadece bunu biliyordu. Yaklaşmakta olan tehlikeyi görmezden geliyor, yok sapsada gene de o tehlikenin boyutunun ne denli yıkıcı, sarsıcı olduğunu biliyordu. Aldırmaz görünse de içini kemiren o şeyi durdurabiliyordu. Acıyı hissetmemek için kafasından durmadan başka şeyler geçiriyordu.

Olağandışı bir gün, hem de çok olağandışı, habire kendi kendine tekrarlıyordu. Kendine engel koyamıyor, yapmak istemese de gene de yapıyordu korkulara baka baka. Bu bir meydan okumaydı sanki. Kime bu meydan okuma onu bile bilmiyordu. Kendine mi? Yaşayamadıklarına mı? Bu lanet olası dünyaya mı? Sorumlu olduğu kişiler var mıydı? Hesap vereceği kişiler gibi... Buna mecbur muydu ki?

Okan Yavuz

Olgunlaşmamak

Olgunlaşmamak

.. Olgunlaşmamış bir sonbahar meyvesi gibi
Döküldü her biri orta yere tek-tek kelimelerim
Alanı daraltılmış bir liman gibi yüreğim
Her gemi kalkışında çırpınır ya dalgalar çaresizce
Seni görünce öyle oluyorum ben.
Serin sular da olsam, yüzüp Sana koşmak isterim
Tankların gölgesinde saklarım bakışlarımı
Her bir bakışım mermi ağırlığındadır sevdalım.
Toplarım yerden gölgemi, çiçek açar düştüğüm yerde.
Sarıyorum seni bana, bir yanım Kan revan
Bir yanım baharlar içinde
Bir sesler yankılanır çok uzaklardan,
Derin acılar içerisinde
Bu cümbüş, bu hengamede duyulmaz iniltileri
Yırtar gökyüzünün mailiğini, sefil hayatlar fıskırır o mavilikten
Öfkem var Sana ey yar, sitemim ise duvar- duvar
Sen Bunun farkında bile değilsin sevdiğim.
Saklanamaz duygular, zincirede vurulmaz
Sonbahardan sonrası kış ayıdır biliyorsun değil mi?
Ondan sonra bir daha bahar gelmez, bunuda bilesin istedim.
Gündüz Yavuz...

Okan Yavuz

Orda bir kadın

Orda bir kadın
Biraz mahcup,biraz kırgın
Yalnızlık rıhtımında bir kadın
Kendini arıyordu.
Tabular arasında sıkışmış
Tüketmiş çareleri
Orda öylece duruyordu.

Çıkmazlarda

Çıkmazlarda bir kadın
Çılgık çılgına bir kadın.
Şusturun dünyayı
Boynu bükük
Gözlerini ufka dikmiş
kollarıyla umudu sarıyordu
Orda bir kadın
Yalnızlar rıhtımında
Kendini arıyordu.

....G. yavuz

Okan Yavuz

Ört beni anne!

Ört beni anne!

Ört kapaıyı üşüyorum anne.
Üşüyorum anne bak ateşim var.
Ben hastayım anne ne olur gitme.
Ben üşüyorum anne bir dokun başıma.
Ört kapaıyı,üşüyorum anne!
Ürkek ceylan bakışlarıy la
İncecik parmaklarıyla,tuttuğu ekmeği ısırırken
Yutkunduğu lokma değil,hüzündü.
Kör sevgiydi onda kalan.
Acı çekiyordu,o küçücük yüreğiyle
Kan damlıyordu bakışlarından,titriyordu.
Ben hastayım biliyormusun? bak ateşim var diyordu.!
Ben artık buzdolabından su içmiyorum.
Kustum ben biliyormusun? ben hastayım.
Bak başıma,ört kapaıyı üşüyorum anne.
Esmer terninde solmuş bakışlar,her bakış üçürüm gibiydi!
Menekşem benim,mor menekşem.
Sulayınca çürüyen,dokununca ölen
istediği sadece sevgi,sadece sevgiydi!
Koklamak istediği anne teni ondan çok uzaklarda....
Baba söcüğü,hiç açılmamış bir sözlüğün içinde yitik.!
Ağlıyordu,bak dizim kanıyor acıyor,r,çok acıyor anne.
Oysa acıdığı yüreği,
o küçücük bedende, kocaman yüreği!
Küçücük yüzü,incecik dudaklarından dökülen
O bir kaç kelime,ben hastayım anne!
Bak ateşim var,tut başımı diyordu.
Ört kapaıyı anne,üşüyorum ben!
22 Haziran/2008/Pazar.

Okan Yavuz

Öylesine Bir Durum İşte

Bir dokunsan yalnızlığına
Hemen ağlayacak.
Avuçlarında tuttuğu umutlarını
Salıvermek üzere

Öylesine sıkılmış ki,öylesine bi durum işte
Atmak üzere her şeyi

Sımsıkı tutmuş,nefes alamıyor.
Ellerinde tuttuğu umutlarını
Salıvermek üzere.
Bir dokunsan yalnızlığına
Hemen ağlayacak.

Korkuları bile ayıramıyor,
Unutmak üzere hayatı.
Kapattığı düşlerinin
Boyası dökülmek üzere.

Her şeyi çürümeye bıraktı işte.
Nem,rutubet sarmış her yanını.
Güneşte kaçtı mı ne?

Gün batımıyla birlikte
Başlayan yalnızlık ürkütücü,
Korkular bile daha cesaretli.
Bir dokunsan yalnızlığına
Dokunma boşver...

Okan Yavuz

Özür dilemem

Seni hapsettim, camı olmayan
göğüs kafesime,astım seni.
Sınırlar çizdim sana, sevgiden duvar ördüm.
Sadece benim sana bakabileceğim
Sadece benim sana ulaşabileceğim
Bir kapı bıraktım.
Kanat çırpıp uçmandan korktum
Kanat çırpacak alanını da yokettim.
Seni gönlüme hapsettim.
Tüm gözlerden uzak ol diye,
seni içime hapsettim.
Yasakladım tüm özgürlükleri.
Elimden gelse hayal kurmanıda yasaklardım da
her neyse.
Sen sadece bana ait, bana aitsin.
Kalemimin ucunda mürekep
Defterimde çizgi, dilimde türküsün.
Ben yazarım seni, ben söylerim seni.
Sen defterimin beyaz sayfası,
Ben açar, ben kaparım seni.
Seni bana hapsettim.
Ben bulurum seni
Seni içime hapsettim
Karanlıkta kör oldiye,
Böylede bençil bir yanım var işte.
Senden özür dilemeyeceğim.
Okan YAVUZ

Okan Yavuz

Paramparça

İki damla göz yaşı düştü sevgimize
İslandı, parçalandı işte sessizce.
İki damla göz yaşı düştü sevgimize
Parçalandı, paramparça oldu işte!

İki damla göz yaşı düştü sevgimize
Aldı götürdü savurdu rüzgarla, uçtu gitti.
İki damla göz yaşı süzüldü yüreğimden
Sızladı yaram, canım yandı ta derinden.

İki damla göz yaşı düştü sevdamıza
Aldı götürdü yağmur karıştı okyanusa
İki damla yaş süzüldü gözlerimden
Ağladım, ağladım sevdamıza sessizce
Okan Yavuz

Okan Yavuz

Sahtekar

Hani aslın olacaktım
Mahşere kadardı aşkın
Çarçabuk unutuldum
Bütün ruhum sana şaşkın

Sahtekarsın..sahtekar
Sahtekarsın eski yar

Aşkın büyüüne kapıldım bir kez
Elimde değil..
Sana yar olacağım göğsümü gere gere
Demiştin bebeğim

Sahtekarsın... sahtekar
Sahtekarsın eski yar

Okan Yavuz

Sen bırak git..

Sen bırak git..

Bu yağmurlar nasılki hiç kesilmeden yağıyorsa
Senin, benim, onun ve bu şehrin üzerine
her damlasıToprağa düşer düşmez yok oluyor ya
Tıpkı senin bende yok olduğun gibi.
Gene kırdım koparıp attım, sabahın en güzel yerini sözlerimle
Dilimle süpürdüm yok ettim, biliyorum, hatırlatma, farkındayım
İşte gene soğudu, buz tuttu odamın içerisi
Ben böyleyim, değişmedim, değişmem de,
sen en iyisi bırak git

Okan Yavuz

Seni yazmak..

SENİ YAZMAK.

Seni yazmak, seni kaydetmek istedim bu sessiz bu donuk bu güne.
Baktığım da beyazlar akıyordu gözlerinden yüzüne
Nefesin ise fırtına gibi esiyordu sanki arenaya çıkmış boğalar gibi
Seni anlatmak istedim bu sabah önüme çıkan ilk kişiye
Haykırmak, nefesim yettiğince bağırmak istedim olanca gücümle
Sen benim beyaz düşümsün her ne kadar da kavgalı olsak da seninle
Sen benim her şeyimsin ömrümü yesen de o gıcık gülüşünle
Sana karşı her hangi bir aşk hissetmiyorum, uykularım paramparça da değil
Arada gördüğüm kâbusların nedeni belli olmasa da, uyumaya korktuğum doğru
Kapattığımda gözlerimi hayallerimin de yok olduğunu anlatmıştım sana
Kapatmasam da duramıyorum, özlüyorum bunu en çok sen biliyorsun
Sana anlatıyorum bütün sırlarımı, seninle paylaşıyorum neyim varsa
Seni yazıyorum her tarafa, her fırsat bulduğumda seni not alıyorum
Nerde bir yağmur yağsa, nerede bir ağaç çiçek açsa
Ağacın dalına bir çift kuş konsa sen geliyorsun aklıma..
Üşümüşse ellerim seni suçlarım sıkılmışsam eğer sana dalarım
Küfrederim söverim sana ana avrat, rahatlarım o an nedense
Akladım yüreğimde ne varsa eriyip aktılar sana doğru
Hülyalı geceler loş ışıklı sokaklar, bir yanıp bir sönen vitrin lambaları
Boş sokaklar kaldırım taşları, hep seni, hep seni hatırlatıyor bana
Bakınca bu sabah yüzüne, beyazlar akıyordu gözlerinden
Sert esiyordu nefesin, anlatmak istediklerin varmış gibi.
Bana beziyordun bu sabah, duygularını kavganla yıkıyordun
İstemeden de olsa saklanmak istiyordun bir yerlere ama sığamıyordun
Bunu bir sen, bir de ben biliyordum
Seni yazdım bu sabah, duyguları alınmış aşk şarkısı vardı dilinde
Okunmamış sayfalara, çizilmemiş resimlere hapsederek
Bana benziyordun bunda hiç şüphem yoktu artık
Aynaya bakar gibi, sana bakarak kendimi seyrettim bir süre
Gündüz YAVUZ..17-02-2008- Pazar..

Okan Yavuz

Senin ellerine dokunmak...

Bu akşam başım dumanlı gözlerim yasta
bu akşam özlem yağdı benim memleketime
Ve Bu akşam hiç olmamış bir şey oldu,
Senin ellerine dokundu ellerim
..27/04 /2012.Cuma...

Okan Yavuz

Serseri kurşun

Zamanından önce oruç bozduran horoz gibisin
Öyleyse başını kesmeli senin.
Göle atılan taşın yaratığı halkaların
sonuncusu kadar işe yaramazsın
Boşlukta kalmış gibi endişeli
Serseri bir kurşun gibi saplandın bir kalbe
Nasıl çıkarıp atmalı bilmemki? seni.

Okan Yavuz

Sevemedim yağmuru:

SEVEMEDİM YAĞMURU:

Bir yağmuru, bir de seni sevemedim sevgili
Kimseler seni bana tavsiye etmedi
Hiç kimse söylemedi bana, anlatmadılar seni
Bir yağmuru, bir de seni sevemedim sevgili.

Büyük bir günah gibi korkutur, ürpertirsin beni
Tanımlayamadığım karanlıktaki gölgeler gibisin
Aldırmam gök gürleyişine, şimşeklerin çakışı
Hep bir baş kaldırışı anımsatır bana sevgili

Öfkemi kucarım gecenin karanlığına
Geceyi yarıştırdım kendimle
Kafamı kaldırıp da bakmadan etrafıma
Seyrederim yağmurun ızgaralardan dökülüşünü

Beni anlattığını görürüm geceye yağmurun
O an koşup, ellerinden tutmak isterim
Bir seni, bir de yağmuru sevemedim sevgili
Yok, hiçbir nedeni yok ya da ben bilmiyorum:

G. YAVUZ:

Okan Yavuz

Sevgi

Yüzmeyi biliyorsunuz.!
Çok iyi bir yüzücüsünüz.!
Çokta seviyorsun!
Bir anda okyanusun ortasındasın, çaresiz
Bir el var, asla ulaşamayacağın bir el.
İşte budur, boğulursun.
Sonunda balıklara yem olmak! .
Sevgi böyle bir şeydir işte.
Ne neden'i sorulur.
Ne niçin'i kabul eder.
Gidelim derse.
Nereye diye sormayandır sevgi..!
Karşılıksız, çıkarsız çırılçıplak olmaktır.
Kıskançlık acı verse de.
Hatırladığında, yüzündeki tebessümün bedeli olmaz.
Sevgi boğulmak gibidir
Ulaşamayınca, yok olursun!

Okan Yavuz

Sevgiliye

Adını dahi bilmeden sevmişsem seni
Yüzünü görmeden hayalinle sevişmişsem şayet
Bu yazdıklarım kızma sakın
Çünkü sensiz hayal kurmadım
Hep umut ettim, hep umdum
Mutluluk çok uzak değil
Ha ulaştım, ha ulaşacağım diye.
Şuna inan, sensiz hiç hayal kurmadım.
Bugün senden ayrılıyorum sevgili
Ayrıldım diye yazmadım bunları
Bu yazdıklarım, gerçekte tanıdığını sandığını
tanıtsın sana, sevgi yetmiyor.
Senden ayrılmayı hiç düşünmediğim için
böyle davranıyor, böyle yazılar yazıyorum sana.
Ama anlamı olmayacak biliyorum
Emin ol, sende geç kalmışlığın ne demek olduğunu
anlayacaksın benim gibi.
Artık anlamı olmadığını biliyorum.
Şunu merak ediyorum, yokluğuma alıştın mı?
Alıştın mı diyorum?
Çünkü varlığıma bir zamanlar alıştığın gibi.
İster kız, ister darıl ama biricik.
Demeki sen sadece bana alışmışsın.
Ve sen bunu başka şeylerle karıştırıyorsun.
İyi bir sevgili olamadım biliyorum.
İyi bir şarkı olmuşum kendi kendime.
Hepte kandırmışım kendimi.
Senle birlikte şunu öğretti bana hayat.
İster sevgilin olsun ister can ciğer arkadaşın
ister yarenin, ister dostun vermeden alamıyorsun...
Ben böyle kandırmışım işte kendimi.
Başına gelmeyince anlamıyor, öğrenemiyor insan.
Öğrendim işte sayende, sağol sevgili.

Okan Yavuz

Sevmek, sevilme

Sevilmek

Benim sevimye ihtiyaım yoktur diyorsun ama
Bir mızrabın ucunun değdiği yerdesin sen Şimdi
Kan akıyor mızrabın dokunduğun oyerlerden
Alışkanlığımdın sen benim
Gözyaşlarımın durduğu, son bulduğu durak
Yalnızlıklarımaya ses pencereme güneş
Aradığım her yerdeydin ve sen beni bekliyordun
her an her zaman hazırđın bana, ben de sana öyleydim
Ben sana tutsak'ım ya, sen de bana tutsaksın.,
Ben öyle Zannediyordum
Yordun beni ey yıllar, koydun beni kaydıraklara
Savruldum nereye düşeceğimi bilmeden
Ağlıyorum kan çanağına döndü gözlerim
Acı çekiyor" zehir sanıyorum içtiğim her damla suyu"
Aklımı yitirmedime şaşırıyorum
Eğildim yeni çıkan bir fide gibi,
oysa, ne rüzgarlar esmişti sağlı sollu eğilsem de yere değmedim
Oysa Şimdi yerdeyim, yüzümü sakladığım yorgandan bile utanıyorum
Ellerimi koyacak yer, bedenimi saracak bir şey bulamıyorum.
Üzgünüm, yaralıyım, sarsılmışım sensizlikten
Yıllara mı kızsam kendime mi? , ne yapacağımı bilmeden çaresizce kıvranıp duruyorum
Umutlarımı kaybetmeden geleceğe bakan bu gözler artık açık kalamıyor, hiçbir şeye de
bakmak istemiyor.
Ateş nedir cehennem sıcağı halt etmiş bendeki bu yangının yanında.Öyle söndür
demekle olmuyor, her dakika bir dalga daha ekleniyor ateşime çöl olmak üzereyim
kalmadı bende tek bir ben...Derinden bir iç çekeyim diyorum ama içimdekilerin hepsi
ağzımdan dökülecekler diye korkuyorum.
Başımı öne eğecek tek bir şey yapmadım, gönlümü verdim hayatımı hayatına kardım
her şeyimle sen ben, ben sen sandım ama yanılmışım galiba..., bunu da anladım
diyemiyorum çünkü ben hala öyleyim diye düşünüyorum, sana. Ben sana geldim ve
ben senden asla gitmeyi de düşünmüyorum, sen yolluyorsan o başka ama bu gidiş öyle
kolay bir gidiş değil ve öyle ha diye bitti diyerek bitişlerden..., hiç değil.
Azalıyorum damla-damla oluyor akıyorum, bir güneş doğar mı üzerime bir daha?
Bulutlara bir rüzgâr eserde nefesime bir nefes daha eklenir mi? diye düşünüyorum.
Acımasınca oldu sözlerin biraz ve ezdi geçti yüreğimi.Asfalt oldum, bir avuç kuru dal
kibrit çaksan patlayacakmış bir depo benzin..Sür beni ey fırtına götür nereye istiyorsan
çünkü yok oldum ben içim boşaldı yangınlarda kül oldum, bu yüzden ağarlığım kalmadı
onu da söyleyeyim ki daha kolay taşırsın beni, ağarlık etmem sana merak etme..
Gündüz Yavuz..26,02,2016

Okan Yavuz

Sığmaz evren bana.

Atsam kendimi denizlere.
Yaksam tüm gemileri.
Sonra, karşısına geçip,seyretsem olan biteni.
Sarsa gökyüzünü kara bulutlar,
Hiç aydınlık kalmasa
Karanlığa gömülse tüm dünya.
Ağlasa tüm yıldızlar
Gözyaşları sel olup aksa
Sel alsın her yeri, yıkılsa köprüler.
Sığmaz mı? evren bana.
Saklanmak istiyorum da!
Taşıyorum kendimden, hırçınım dalgalar gibi
Dalgalarım bir şehri yokedecek kadar
Karanlıklar sardı ruhumu.
Aldattı beni parıltılı geceler.
Suda sandal sefası
Kıyıda kumdan kaleler.
Çocuklaştırmıştı beni
içimdeki, o çocukla oynarken.
Gündüz Çepni..

Okan Yavuz

Sil baştan

Sende gidermiydin böyle? arkana bakmadan.
Geçtin gittin hayatımdan bir rüzgar gibi
Bir bulut, bir yağmur damlası gibi.
Kayboldun ufukta, sislerin arasında goremeyen bile seni.

Sen de bırakıp gitin, fırtınalar koptu ardından.
Gz gözü görmedi, bakamadım bile arkandan.
Dolaştı dilim, kal diyemeden
Depremler koptu yüreğimde yangınlar çıktı.

Sen de bırakıp gidermiydin_ böyle ardına bakmadan
Ağlıyorum sanma, gözlerime kum taneleri kaçtı da
Nasıl da acıttı gözlerimi dinmiyor yaşlar.
Nasıl da geçtin hayatımdan her şeyi sildin, her şeyi
Her şeyi sildin, her şey yeni baştan.
Okan Yavuz

Okan Yavuz

Sitem

Duvar değilim yaslanıp ağlayanlara ben
Kaldırım hiç değilim insanların ezip geçtiği.
yol değilim ucsuz bucaksız sonu olmayan
Gurbetmiyim? acısı özlemi bitmeyen
Yağmur damlası gibi okyanusun ortasına düşen
düz ovada yolunu şaşırılmış biriyim
Üstelik üşüyorum

Okan Yavuz

Sitem! !

Güleyim mi? Ağlayayım mı?
Sen hala bu sevdada umut var diyorsun
Bizim olmayan bu sevdada!
Bir hayal,bir hayal ürünü.
Beyaz ötesi bir hayal!
Ama kaç ay oldu?
Kaç mevsim geçti? Ben unuttum.
Sen hatırlıyor musun?
Bahar geçti,yaz geçti.
Sonbahar geçti,kış geçti.
Tekrar yazı uğurladığımız bu günlerde
Hala mutlu olmak için umut var diyorsun.
Hangi bahar? Hangi yaz?
Son demi zaten hayatın:
Son demini yaşadığımız bu hayatın.
Hiç ulaşılması mümkün olmayan bir şeye
Bana mutlu ol diyorsun.
Nasıl?
O heyecan yok artık,umutsuzluğa dönüştü umutlar.
Bu çok normal değil mi?
Evet yetmiyor tamam mı yetmiyor!
Senin de yapacağın bir şey yok!
Sorun da bu zaten: ikimizinde yapacağı bir şey yok!
Ne yaşadık?
Ya neyi yaşadık Allah aşkına?
Daha dokunamadık birbirimize!
Bu nasıl yaşamak? Bana anlatır mısın?
Hayır bu yeterli değil! Mutlu olmak bu değil!
Bana belki çok şey öğrettin,
Benden de çok şey aldın,ya da ben öyle sandım.
Ne yapmalıyız? İşte bunun yanıtını bilmiyorum.
Eğer bulabilirsem,netleşirse eğer
Belki sana evet deme gücünü bulabilirim.
Ya da hayır git hayatımdan diyebilirim.
Evet bunu yanıtı yok şimdilik

Okan Yavuz

Soğuk Sabah

Yine soğuk bi sabah
Yine soğuk bir güne uyanmak.
Gökyüzü gene ağlıyordu
Ve hüzünlü bir ses kulaklarda
Dört bir yanda soğuktan titreyen insanlar!
Rüzgarın çarptığı yüzler solgun
Buğulu bakan gözler.
Yağmura karışan bakışlar!
Dökülürken ızgaralardan.
Üşüyen eller,titreyen parmaklar.
Bitmedi daha umutlar diyordu.
Yine bir İstanbul sabahında bu gün
Sessiz çığlıklarla,inliyordu!

Okan Yavuz

Son haykırış.

Son çirpinişti bu, son haykırış.
Güneşin son kez batışıydı.
Son kez baktı dünyaya ay
Yıldızlar son kez dans ediyordu.

Gece yalandan da olsa gülüyordu.
Ortalıkta dolaşan karanlık
Sabahın artık açmayacağıнын habercisiydi.
Her şey gölgelere esir düşmüştü.

Kaçmak kurtulmak bi çare değil
Bu kin, bu nefret beni boğuyor,boğuluyorum.
Kaçıyorum kendimden her şeyden
Bir türlü kendime itiraf edemiyorum.

İçimde haşın dalgalarla boğuşuyorum
Son çığlıkları da tükettim
Son umutlarım da ellerim de eridi.
Islandım, titriyorum, üşüyorum, üşüyorum.

Erimesi içimde karlar
.Çam ağaçları bu yüzden dertli!
Uzun kış geceleri kabus oluyor
Son mevsimi yaşıyor gibi.
Okan yavuz

Okan Yavuz

Suskun Yanlılık

Duygusuz kalplere esir doğdum doğalı
Yarım kalan rüyalar gönlümün köşesinde
Bu yanlılığın suskunluğu
Gölgene sığınayım sensiz yapayanlızım
Ne yapacağım bilmıyorum bu yollarda
Gölgene sığınayım sensiz yapayanlızım
Ne yapacağım bilmıyorum bu yollarda
ağlamıyorum gözyaşım küsmüş
ölüm yanı basımda kollarımda üşümüş
Henüz yaşlanmadan kalbim neleri görmüş
Kelimeler yetmiyor bana..
ağlamıyorum gözyaşım küsmüş
ölüm yanı basımda kollarımda üşümüş
Henüz yaşlanmadan kalbim neleri görmüş
Kelimeler yetmiyor bana..

Okan Yavuz

Şehirler terk etti beni

Şehirler terk etti beni

Bir mızrabın gölgesinde dolaşık ruhum şimdi
Gecenin karanlığında, tek başımayım
Sabah hiç olmayacakmış gibi düşüncelerim
Gökyüzünü seyrediyorum, Almış başımı gider gibi
Düşünüyorum da, yanılıyor olabilirim de.
Bir ben, birde sen vardın bu âlemde sanki
Yazardık sevgimizi al renkli gökyüzüne
Korkusuzdu ellerimiz, sevdamız cesurdu
Ya şimdi boşluğa bakıyor, geceye tutunuyorum.
Ay doğmayacak mı acaba diye soruyorum kendime
Kan yutar gibi parmaklarım
Bir yanın sana direnirken, diğer yanım sütunlar örüyor
Gör istemiyorum, perişan olmuş bu halimi
Gecenin bir vaktinde, terk etti beni bu şehir
Bir selam yolluyorum şimdi o geceye ve sana
Kış hep yanı başımda, bir daha bahar gelir mi?
Oyalar dururum şairlerin dizeleriyle
Yazarın son sözleriymiş gibi dinlerim gecenin sessizliğini
Yalanlar söylerim kendime, uy benim başı dumanlı gönlüm
Oy benim sevdalara çengeller takan yüreğim
Oy benim dertli başım, yoldaşım, sırdaşım nerdesin şimdi
Bilmem hatırladın mı beni?
,,,,Gündüz Yavuz.. 3 Mayıs/2013 / Cuma..

Okan Yavuz

Şi....

Hayal alemindesin sen,hayal aleminde!
Kendini ne sanıyorsun sen?
Ulaşılmaz dağ zirvesinde mi eteklerin?
Ne sanıyorsun sen kendini?
Ay ışığı gibi denize düşen yakamoz mu?
Ayak parmaklarına dokunmak maharet değil
Sarhoşluğun geçici,bunu unuttun sanırım.
Bir kadeh şarap içmeden,yıldızlara uçtun sen.
Hayal alemindesin sen,hayal aleminde!
Bunu unutma güzelim

Okan Yavuz

Tanrım

Tanrım ne sevdalar yarattın sen.
Ne limanlar kurmuşsun.
Yar yüklü,sevda yüklü,ask yüklü.
Umut yüklü,
Hayal yüklü,
Düş yüklü.
Bu gemi demir alırken
Bu limandan,
Ufkum daraldı,
Yüküm yara aldı.
Tanrım haklısın,
Batmalı bu gemi.
Batmalı ki;
Gam yüklü,
Hüzün yüklü,
Yas yüklü.
Denizi gemi yaptım,
Köpükleri yelken.
Geldi kapıma çattı,
Kış yüklü,
Soğuk yüklü,
Kar yüklü.

Okan Yavuz

Tek yolcum sen ol:

Bana yolcusun:

Tek yolcum sen ol
Açtım kapıları ardına kadar
Araladım pencerenin perdelerini.
Bana yolcu ol
Tek yolcum sen ol.
Uzan keyfine bak
Yayıllı boylu boyunca
Kıyafetim uygun değil
Ayaklarım çamurlu diye düşünme.
Her yer senin
Her koltuk sana ayarlı
Bana yolcu ol
Tek yolcum sen ol
Ört perdeleri geç direksiyona
Sür son durağa bu meredi
Bas gaza uçur beni
Trafik kuralları mı?
Boş ver.!
Al kumandayı benden gerisini düşünme.
Sen bana yolcu ol
Tek yolcum sen ol
Ben sana yolcuymun nasılsa.!

Gündüz yavuz

12 / 2 / 2009-12-02
Çarşamba

Okan Yavuz

Ter

Of, gene geldi geçti bahar ayları
Sandığım elimde, sevdam dilimde kaldı.
Yorgunluktu benimkisi
Terin soğuması gibi
Atletin içinde, bedende yangın.
Su içtim, su çaresiz kaldı.

Okan Yavuz

Uyumasın hayat.

Yorgunluğun geçici olmalı, ruhunda yanan ateşte.
Koşmalı, yetişmeli, uykuda yakalamadan hayatı.
Sarılmalı bir sevgiliye sarılır gibi
Simkiki tutmalı.
Saçlarını dokunmalı, yanağını okşamalı
Ayuçlarında yanan ateşle, incitmemeli.
Salmalı bütün sevgilileri her yana.
Süzülmeli bir yılan gibi, üsulca
Çoşkun seller gibi çağlamalı
Serilmeli kıyısında aşkın.
Sallanmalı eteğinde
Seyretmeli endişe etmeden maviliği.
Hayallere dalamalı sessicce
Uykuda yakalamadan hayatı.
Bakmalı penceresinden gülümseyerek.
Şis çökmeden dağlarına.
İndirmeden karanlığa perdelerini.
Almalı güneşi koynuna, .sıcağında erimeli
Salmalı dört bir yana, aşkları, sevgileri
Soluklanmalı doruklarında bir nefes.
Yorgunluk atmalı, gerdanında, boğmadan
Sarılmalı beline, inceden ince.
Yol kurmalı, gönülden gönüle sessizce.
Saklanılacak gölgeleri yoketmeli
Yakalamadan hayatı uykudayken
Uyumasına fırsat vermemeli.

Okan Yavuz

Üşüdüğüm Gibi

Hergün, birgün çıkartıyorum hayatımdan.
Ocazip yaşam, kabus halini aldıktan sonra.
Bekliyorsun demi.
Biliyorum üşürsün oralarda bensiz.
Üşüdüğüm gibi. Ah aşkım,
Sensiz herşey yalan aşkım.
Unuttuğün üç şey var butarafda,
Birini eritiyosun her gün.
İkisi büyüsün, yücelsin diyosun....eminim.
SEN RAHAT OL..
Onlarda Seyit edası var...
Hissettiriyorlar seni cümleleme.
Beni merak etme.
Nasılsa tesbihdeki bocuklar, günbegün eksiliyor.
Biz beraberiz aşkım.....

Misafir şair. Emine Çepni

Okan Yavuz

Üzgünüm herşey için!

Üzgünüm sana bakamadığım için,
Üzgünüm seni koruyamadığım için.
Yaşanan herşey için üzgünüm,
İster yetersiz de ister beceriksiz...
Sana ulaşamadığım için üzgünüm,
Bilmiyorum bu özür neden!
Bilmiyorum neden üzgün olduğumu.
Odamda bir saksı içinde duran,
Bir çiçek kadar narındin!
Diken üstünde duran bir gül kadar cesurdun!
Heybetli bir çınar ağacı,
Gökyüzüne uzanan gökkubbe gibiydin!
Cesur sıcak yüreğin ne güzeldi.
Bir değil, bin parçayada bölsele,
Boynunda zincir, kolunda kelepçede olsa,
Vursalarda acımasızca,
Toprağa düşürselede seni,
Sen o hep bildiğim sensin!
Üzgünüm çektiklerin için!
Onurunla verdiği bu savaşı,
Onursuzca yok etmeye çalıştıkları için!
Üzgünüm yetmez biliyorum.
Bunun içinde ÜZGÜNÜM! ! !

Okan Yavuz

Ve anlıyorum ki..

Ve anlıyorum ki..

Ellerimi uzatıp, hayatı bir kenarından
yakalamaya çalışıyorum ama
o hep uçurumun kenarında çıkıyor karşıma.
Bu kez de ben korkuyorum uzanmaya
vaz geçiyor, ellerimi geri çekiyorum...
İyiye dair ne varsa silinmiş hafızamdan.
Zaten dudaklarım gülümse de,
gözlerim hep susuyor bu aralar.
Koparırcasına tutmuşum kalbimi
atmak istiyorum bir kenara
İstesem de hiçbir şey hissedemiyorum,
dokunsam da yakmıyor özlemin bedenimi
Başboş bir köpek gibi
Yürüyorum şehrin sokakların da,
evet diyorum adım adım yaklaşıyorum hayata.
Saatime bakıyorum ki,
o her zaman ki yerin de
ve anlıyorum ki gene geç kalmışım sana.
.....Gündüz Yavuz....

Okan Yavuz

Vurgun

Ansızın rastlamıştım
Aniden kayboldu,
Nisan yağmurları gibi
Gökgürültüsü, şimşekler derken
Bende kalan o bakışlar...
Gökyüzünü kısıktırarak kadar mavi
Denizi kızdıracak kadar derindi.
Bir an
Bütün sözcükleri unuttum
Vurgun yedim,
Serseme döndüm.

Okan Yavuz

Yağmur

Benim hiç yağmurlarım bitmez.
Eğer uzakta duran sevdiklerim varsa.
Yağmura kin tutarım
o ayrılığa sebep olmuş gibi
Ayrılığa yağmurun suçu olmadığını
sonradan anlarım kavuşunca.

Okan Yavuz

Yağmur Kokan Şehir

Yağmur Kokan Şehir
Yüreğın elinde çırpınıyorken
Yağmur kokan bu şehri terk etmek,
Ona rağmen bir ömür boyu.
Karanfiller kokan bir şehirde yaşamak
Umutların yanında olmasa da.
Mutlulukları o yağmur kokan şehirde
Bırakmış san eğer, çok yazık
Ne önemi var ki, diyorsan
Var mıdır, bilmiyorum ama.
Nereye gidersen git
Her ne olursa olsun!
Mutlu olman için duacıyım
Mutluluklar hep yanı başında olsun.
Bu yağmur kokan şehri terk etsen de
Beni terk edemeyeceksin.
Yüreğın bende tüm benliğınle.
Sadece bedenini götürebilirsin.
Sana mutluluklar diliyorum
Bütün çiçeklerin koktuğı şehirler senin olsun.
Sen gidebilirsin, ben mutluyum
Bu yağmur kokan şehirde.
G. Yavuz

Okan Yavuz

Yağmurların da ıslanmak.

Yağmurlarınla ıslattın,güneşinle kurut derken
Kor ateşler koy demedim avuçlarıma.
Vedalaşırken böyle hissetim, ellerimi tutarken.
Gözlerimdeki bakışları anlamsızlaştırsam da
Bunu başaramadığımın farkındaydım.
Dudağımda yarım kalan bir buğse gibi
Yanaklarımda duran pembe güllerinde solduğu andı!
Sen uzaklaşırken hiç bir şey olmamış gibi
Ben ise,öylece kala kalmış, ıslanıyordum yağmurlarınla.
Islanmış, sırlıklam olmuşum.
Nasıl bir savaştı bu?
Neydi bizim mücadelemiz.
Hiç kullanmadığım kelimeler sıralandı dilime.
Aksınlar istiyordum sana doğru.
Ama akmadı, olmadı işte.
Buğulu camın ardındaki paslı demirlere takılırken bakışlarım
Voltalar atıyordu gardiyan gönlüm.
Bu olan biteni koyamıyordum hiç bir yere.
Sen giderken,ben hala orda ıslanıyordum yağmurlarınla.
Ve senin güneşini istiyordum inatla.
Yağmurlarınla ıslattın,güneşinle de kurut istiyordum.
Sen ise, sesizce gidiyordun.

G.Y.
Aralık/2008

Okan Yavuz

Yalan

Bütün şiirler yalan söylüyor!
Yalan söylüyor yaşanan gün!
Sabah olunca güneşin gülümsemesi bile yalan!
Yalan söylüyor tüm şehirler!
Kandırıyor bizi aldatıcı bahar
Yaşanmamış aşkları yaşanmış gibi göstererek!
Yalan!
Duyguları paramparça etti işte!
Toprak ve su,
Gün ve güneş,
Gece ve karanlık,
Bulut ve rüzgar.
Akıp giden bir nehrin kollarında,
Bir sandala binmiş gibi,
Hüzün akıyor gözlerinden, yanakları al al değil,
Üşümüş şiirler de, sözler donmuş dilinde,
Uçarcasına geçti gitti gençlik elden!
Hani gül bahçesinin en güzel gülü olacaktı?
Hani en güzel şiiri yazacaktı?
Hani en güzel sözleri dökenecekti namelerine?
Hani herşey emrine amade olacaktı?
Hani?
Yalan işte, herşey yalan!

Okan Yavuz

Yalan söyledim

Bir çift güvercin uçurdum,
Bir elim havada kaldı,
bir elim yüzümde.
Boynumu bükerek.
Onlar kanat çırparken özgürlüğe
Ben bir kez daha haps oldum.
Gözlerimi kapatıp, gidişlerini seyrettim.
Demir kafes bana kalmıştı.
Uçurumdan düşer gibi
Yanaklarımdan düşen,gözyaşlarım.
toprağa çarpıp, bin parçaya bölünürken
Toprağı kiskandım.
Güneşin önünde durup,gölge etmek istedim.
Utandım güneşin bakışlarından.
Yoksulluk işte, açlık dedim
ne alaka ise?
Yalan söyledim.

18 Nisan. 2007

Okan Yavuz

Yalnızlık İşte

İşte birgünün akşamı daha
İşte yalnızlık,işte gene ben!
Yalnızlık zor be gülüm,çekilmiyor!
Bir mızrak gibi saplanıyor insanın bağına,
Çıkaramıyorsun gülüm,
Kaderin olmuş gibi,
Yalnızlık zor şeydir gülüm.
Hiç deneme!
Tavsiye etmem.
Kalabalıkta bile tek başınasın.
Sen gene kendinsin,sen gene yalnızsın.
Yapışmışsa yakana koparamıyorsun.
Yalnızlık ne bileyim yalnızlık işte!
Yalnızlık zor be gülüm.
Tutunacak bir dal ararsın,uzatılan bir el beklersin,
Söylediğin türküler bile yalnızdır,
Boğazın kurur,sesin titrer,
Tadı yoktur bu türkünün,
Türküye haksızlık ettiğinin farkında değilsindir.
Dilin damağına,dudakların birbirine yapışır.
İçinde bir uçurum gibidir yalnızlık,
İnsen inemezsin,inince de geri çıkamazsın.
Kör bir kuyu gibidir yalnızlık gülüm.
Asla dolduramazsın.
Yalnızlığı tarif etmekle anlatamazsın.
Yalnızlık bir felakettir gülüm,durduramazsın.
Yalnızlık bu işte paylaşmak istesen de paylaşamazsın!

Okan Yavuz

Yaprak gazel oldu.

Yaprak kurudu,gazel oldu artık.
Bahar bitti yaz geçti.
Son bahar var artık.
Kışa ne kaldığı?
Boş ver!
Yaşamın son anında
Yaşananın tadı olmaz.
Yemeğin son lokması gibi!
Karnın bile doymaz.
Hissettiklerin,sıkıntıdan öte olmaz.

.....19/Ağustos/2007.

Okan Yavuz

Yaşadıklarımız bir film mi?

Bir film seyrediyorsun, bu film benim değil, başkalarının filmidir diyorsun.

Daha sonra senin filmini seyredecek o bir başkaları, bunu hiç düşünmüyorsun.

İnsan üzüldüğü, yada her hangi birinin acısını paylaştığı zaman kendi hayatının filmini seyrediyor gibi oluyorsun o an.

tüm olumsuzluklar la beraber, olumlu olanlara da tek- tek bakıyorsun.

Olumlular olumsuzluklardan daha az olsa bile, gene de insan o olumsuzlukları silip atıyor ve sarılacak, sığınacak olumlu ne varsa oraya sığınmak istiyor.

Bakıyorsun etrafındakilere, kendine, o kişinin yakınlarına, sadece bakıyorsun çaresizce ve koca bir zamanın içerisinde sığıntı olarak görüyorsun kendini

Dualar, el açmalar, biliyorsun ki bütün bunların hiç bir işe yaramayacağını ama olsun bu da bir tesellidir diyorsun. Belki yapabileceğim bir şey vardı da yapamadım, hazır elime bir fırsat geçti değerlendireyim istiyorsun.

Sonra alıp giderlerken, onca yaşam şu küçük şeyin, o küçük sandığın içerisinde nasıl sığıdı?

Bu nasıl olur? Demekten başka hiç bir şey yapamıyorsun. Çığlıklar çırpınışlar ise çaresizliğin resmini çiziyordu renkli boya kullanmadan. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, bir süre sonra silinecek her şey hafızalardan ve siyah beyaz olarak girecektir tarih sayfalarına.

Bir zaman sonra hesaplaman gerekecek, ellerinin parmaklarını kullanarak sayacaksın, kaç yıl geçti?

Ne kadar da çabuk gelip geçti zaman, daha dün gibi diyeceksin ardından.

. Bu yüzden, zaman her şeyi bizim adımıza düşünmüş planlamış, ve sana sadece uymak kalıyordu o kadar.

Sonra da soruyorsun, şimdi ne olacak? Diye

Hiçbir şey olmayacak ben sana söyleyeyim, hiçbir şey olmayacak.

Hayat gene eskisi gibi akmaya devam edecek, yeni hayatlar yeni umutlarını önüne katarak götürecektir. Ertelenen istekler, yaşamak isteyipte yaşayamadıklarımız kalacak geriye. Zaman her şeye bir çizgi çekecek, şimdi sıra kimde acaba? Bunu belki net olarak sormayacak, beklisi de kendine bile itiraf etmeden soracaksın bu soruyu ama yine de soracaksın, şimdi sıra kimde acaba? Diye..

Abaza hayatlar, çaresizlik içerisinde gelen son. çok acı, çok çok acı ve hüzünlü bir bitiş..

Okan Yavuz

Yavaş yavaş sev..

Yavaş yavaş sev..

Bu kadar çok sevme beni birden bire
Benim yüreğim incedir, yufka gibidir, dağılıverir
Bu yüzden, yavaş yavaş sev beni: en azından
Terk edilmeyeceğime inanayım. Gündüz Çepni..

Okan Yavuz

Yavaş Yavaş Sildim Seni Yüreğimden

Yavaş yavaş sildim seni yüreğimden.
Bir gölge kaldı, bir de merhaba deyişin.
Kulağımdaki sesini unutabileceğimi sanmıyorum.
Seni yavaş yavaş siliyorum benliğimden.
Adını da unutacağım gelirse elimden.
Ilık yağmurlar akıttın içime.
Kuru yapraklar yeşermiştir bu yüzden.
Baharda açan çiçekler hasada dönmüştü çoktan.
Yaz yaprakları çoktan sararmıştı.
Bu kalanlar ise geçen güzdendi.
Unutacağım seni!
Siliniyorsun benliğimden silgi kullanmadan.
Bye sana ey sevgili.
Unutacağım seni yavaş yavaş,
Gelirse elimden.

Okan Yavuz

Yazamadığım şiir

Bir şiir yazsam içinde hiç sevgi olmasın.
Bir şiir yazsam içinde hiç dostluk olmasın
Ne güller, ne çiçekler, meltem rüzgerları asla.
Bir şiir yazsam içinde hiç söz olmasın

Yazdığım şiirin'in kaleminin içi olmasın
Olmasın kağıdı beyaz, çizgileri olmasın
Sözlerini dilime yazıp hiç kimse okumasın
Bir şiir yazsam içinde hiç insan olmasın

Bir şiir yazdım yüreğime kömür gibi siyah
bir şiir yazdım yüreğime sadece bana ait
Şiirler yazdım tam bir karargah
Yazdığımı sandığım şiirleri ben bile okumadım

Okan Yavuz

Yoksun nasılsa..

YOKSUN SEN:

Sen yoksun artık
Eksik kaldı bir yanımda
Kalbim kırık acı içinde.
Sen yoksun diye
Boynum bükük kaldı
Tüm duygularım da...
Bana bıraktığın
Besleyip büyüttüğüm
Umutlarım gözyaşlarımla
Yıkandı gitti sayende.
Ah bir anlatabilseydim
Ah bir dokunabilseydim
Hislerimi bir gelip görseydin
Yutkundüğüm hıçkırıklarımı da
Anlatamadan...
Bu yüreği yoksulluk içerisinde
Bırakıp gittin
Sen yoksun, gittin işte
Bırak zamana en iyi ilaç
Bırak zaman tesellim olsun.
Sen yoksun nasılsa:

Gündüz Yavuz

Okan Yavuz

Yorgunum

Ben de hep aynı çark dönüyor, aynı suyu alıp, aynı yere döküyorum. Zaman ise aynı şekilde geçiyor, sanki biraz daha hızlı mı ne? ,, Baş kaldırmak hayata yorgun askerler gibi Bir elinde miğfer'i bir gözünü namluya dayamış, öteki elinde kalan umutları. Arkada bıraktıklarımızı, bu günümüzdekilerle karşılaştırmak nasıl bir şey acaba? . Güzellikleri arkada bir yerde saklamak ne mümkün, kalmadı ki böyle bir yer Yorgun bir gülüş, inadına direniş, inadına yaşamak Geçmişini bu güne karıp yarına taşımak hiç de kolay bir şey değil. Gökyüzü yeryüzüne yollarken ışıklarını, uyanırken doğa tüm güzelliklere İnsanoğlu kaç saniyede bir nefes alır bilmiyorum ama şundan çok eminim, ÇOK YORGUNUM:

devamı yok Gündüz ÇEPNİ:

Okan Yavuz

Yörem

Dağın yamacında bir parçacık kar.
Yeşilin üstünde beyaz.
Hani yakışmıyorda değil,
Tıpkı karanlıktan doğan güneşin aydınlığı gibi,
Erir,pınar olur akar....

Okan Yavuz

Yürek Acısı

Can yanması böyle bir şeydi demek.
Ağrılar girdi sol yanıma, nefesimi tutuldu bir an!
Elimi boğazıma götürdüm, yutkunmam durmuştu,
Kalbim ağrıyor, sol yanıma sancılar içerisindeydi,
Yangınlar ormanındaymış gibi.
Bir toz bulutu, bir sis çökmüştü gözlerime,
Uçurumlar burnumun ucuna gelmiş,
Asma köprüler gibi sallanıp durdum.
Mayıs deresi gibi, kabardı yüreğim.
Sarsıldım, eridim sandım.
Eğer bakabilseydin, görebilseydin eğer;
Gözlerim çakmak çakmak olmuştu,
Yaş yerine ateş akıyordu gözlerimden.
Belki biraz kızgındım, belki biraz öfkeli
Ama gene de içim bir garip olmuştu be!
Dokunmuştu bana camdan içeri giren rüzgar
Perdelerin yarattığı karanlık ise can yakıyordu
Ta gölgeler içinde kalan yürek acısı.
Benliğim benden uzaklaş,
Gecenin sessizliğinde yok olmuştu.
Vurgun yemiştin bir anda.
Ölü balıklar gibi kıyıdaydım ve çırpınıyordum.
Sanki bir anda vurgun yemiştin, ya da neyse işte!
Kalbim iki taş arasında sıkışmış, ellerim çaresizdi,
Gözlerim ümitsiz bakıyordu.
Sol yanıma bıçak yarası almış gibi, sancılı ve sızlıyordu.
Neler oluyordu?
Ya da ben ne yapmıştım ki?
Bırak açık kalsın cam, perdeyi de kapatma.
Geceyi aydınlatamayan ayı seyredelim biraz.
Üşüyorum ama olsun,
Ne fark eder ki?
Gecemi ısıtacak, karanlığımı aydınlatacak,
Yalnızlığımı paylaşacak,
Burnumun ucuna kadar gelen uçurumları
Yok edecek kimse olmadıktan sonra.

Okan Yavuz